

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 16C/155/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116218173
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Gabriela Chudovská
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2020:3116218173.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v konaní pred sudkyňou Mgr. Gabrielou Chudovskou , v právnej veci žalobkyne: G.. R. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom X.ovská XX/XXX, P. - X., právne zastúpená: JUDr. Ján Vrba, advokát, so sídlom Nám. Slobody 2, Humenné, proti žalovanému: Slovenská republika v zastúpení Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci, takto

rozhodol:

Súd konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania 8% ročne zo sumy 300.000,- eur od 01.10.2016 do zaplatenia a v časti o zaplatenie úrokov z omeškania 8% ročne zo sumy 63.513,11 eur od 01.10.2016 do 12.10.2016, zastavuje.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu škody vo výške 4.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 13.10.2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13.178,20 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobu zamietla.

Žalovaný má proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu škody v rozsahu 86,52%.

Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti o náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 %, ktorý nárok patrí žalobkyni z prisúdenej sumy.

Svedok G. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom X. XX, XXX XX X. má proti žalovanému nárok na svedočné v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu súdu dňa 13.10.2016 sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 363.513,11 eur s úrokom z omeškania 8% ročne z tejto sumy od 01.10.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnila tým, že uznesením Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava zo dňa 08.11.2009 bola obvinená za účastníctvo za zločin pozbavenia osobnej slobody v spolupáchateľstve a zločin vydierania spolupáchateľstvom. Proti tomuto uzneseniu podala včas sťažnosť, ktorú Generálna prokuratúra SR uznesením zo dňa 13.11.2009 ako nedôvodnú zamietla. Uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 12.11.2009 bola vzatá do väzby, ktorá sa začala dňom 08.11.2009 o 16,40 hod. Proti tomuto uzneseniu podala sťažnosť, ktorú Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 10.12.2009 zamietol. Z väzby bola prepustená uznesením Krajského súdu v Trenčíne

zo dňa 26.04.2010. Dňa 04.05.2010 bola podaná na žalobkyňu obžaloba na súd pre zločin pozbavenia osobnej slobody vo forme spolupáchateľstva a pre zločin vydierania vo forme spolupáchateľstva, pričom rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 20.11.2013 sp.zn. 2T/57/2010 bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená v celom rozsahu. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 24.04.2014 odvolanie prokurátora smerujúce proti oslobodzujúcemu rozsudku žalobkyne ako nedôvodné zamietol. Žalobkyňa uvádzala, že nezákonné rozhodnutie je rozhodnutie o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia, rozhodnutie o vzatí do väzby, proti ktorým podala riadne opravné prostriedky, pričom nakoniec bola spod obžaloby oslobodená, a preto trestné konanie vedené voči nej bolo nezákonné. Uplatnila si preto náhradu škody na základe zákona č. 514/2003 Z.z., a to

a/ náhradu skutočnej škody, ktorú odôvodnila tým, že bola v čase vznesenia obvinenia a vzatia do väzby jedinou spoločníčkou a jedinou konateľkou obchodnej spol. RELATA, s.r.o., ktorá prevádzkovala reštauračné a ubytovacie služby v Penzióne In umiestnenou v polyfunkčnom objekte, kde je reštauračná časť, ubytovacia časť, kuchyňa, kancelárske priestory, technické priestory, dielňa, ktorý vybudovala žalobkyňa. Na výstavbu bol potrebný úver, ktorý si vzali jej synovia a tento úver bol zabezpečený záložným právom na rodinný dom žalobkyne, pričom tento úver spláca žalobkyňa v sume 1.493,73 eur mesačne. Činnosť penziónu zabezpečovala hlavne žalobkyňa, jej syn C. T., C. G. a O. G. boli zamestnancami, pričom všetci boli obvinení a uväznení. Táto skutočnosť paralyzovala činnosť penziónu, minimálne v dobe jej uväznenia od 08.11.2009 do 26.04.2010, kedy penzión nefungoval, nemal príjem, ale náklady na jeho činnosť musela žalobkyňa platiť. Náklady na činnosť penziónu počas jej uväznenia sú skutočnou škodou a jedná sa o splátky úveru od novembra 2009 do apríla 2010, 6 mesiacov x 1.493,73 eur, čo je 8.962,38 eur. Ďalej skutočnou škodou je strata na hospodárskom výsledku Penziónu In za mesiace november 2009 až december 2009, čo činí 1.584,49 eur a ďalej za mesiace január 2010 až apríl 2010, čo je 14.484,96 eur. Ďalšiu uplatnenú náhradu škody žiadala v súvislosti s krádežou a vlámaním do jej domu. Uviedla, že žila v dome 129/62 so synom Martinom T. a C. G., pričom všetci boli uväznení a dom ostal prázdny. Dňa 08.11.2009 bola v dome vykonaná domová prehliadka, pri ktorej musela žalobkyňa otvoriť aj historický trezor a všetky osoby, ktoré boli v dome pri ohliadke prítomné, videli obsah trezora, v ktorom bola značná finančná hotovosť, zlaté šperky a rôzne finančné doklady. Kľúče od domu, od trezoru a všetky osobné veci musela žalobkyňa pri vzatí do väzby odovzdať. Dom ostal bez dozoru, pričom žalobkyňa žiadala, aby jej bolo umožnená odovzdať kľúče od domu jej príbuzným, ktoré mali byť im odovzdané dňa 25.01.2010. Dňa 08.01.2010 sa však žalobkyňa dozvedela, že v mesiaci december 2009 došlo k vlámaniu do domu, násilím bol vypáčený trezor, boli z neho odcudzené peniaze, šperky, ale aj iné hodnotné veci. Nešlo o bežnú krádež, ale o premyslené a pripravené vlámanie a páchatelia museli vedieť, že dom je opustený a že v dome sa nachádza trezor. Začaté bolo aj trestné stíhanie za prečin porušovania domovej slobody, krádeže a poškodzovania cudzej veci, ktoré bolo prerušené. Žalobkyňa opísala, že bola odcudzená hotovosť 13.000,- eur, 5.000 poľských zlotých a 5.000 Kč., ďalej 15 ks zlatých retiazok, 15 ks zlatých prsteňov, 1 ks zlatého pečatného prsteňa, opísané starožitné obrazy a iné hodnotné veci. Škoda na finančnej hotovosti bola vyčíslená na sumu 14.401,54 eur, škoda na odcudzených hnutelných predmetoch bola v sume 12.180 eur a poškodením dverí, zárubní, zámkov a sklenených výplní a trezora bola spôsobená škoda v sume 2.450,- eur, teda spolu škoda spôsobená krádežou v sume 29.031,54 eur, ktorá je v priamej súvislosti s jej nezákonným trestným stíhaním, pretože dom ostal bez dozoru a má oprávnené podozrenie, že tip na krádež pochádzal od osôb zúčastnených na domovej prehliadke. V ďalšom konaní uvádzala, že dáva na zváženie súdu, či by k vlámaniu a škode na majetku žalobkyne došlo, nebyť trestného stíhania a pobytu vo väzbe. Ona sa domnieva, že by k nemu nebolo došlo, pretože dom by inak nebol opustený a na otvorenie trezoru nebolo použité násilie.

b/ ďalej žiadala náhradu nemajetkovej ujmy v sume 300.000,- eur. Poukázala na to, že bola do vznesenia obvinenia považovaná za bezúhonnú, má vysokoškolské vzdelanie a do roku 1996 pracovala ako stredoškolská profesorka na Gymnáziu v Trenčíne, toto povolanie pre nízky plat opustila a začala podnikat'. Vybudovala Penzión In, ktorému venovala všetko svoje úsilie, pričom nezákonné trestné stíhanie poškodilo jej podnikateľskú činnosť, prípadu sa venovala veľká mediálna pozornosť, penzión bol prezentovaný ako mučiareň, objavili sa aj fotografie penziónu. Opakovali sa informácie, že k trestnému činu došlo v priestoroch penziónu, ktorá informácia bola zavádzajúca, pretože k skutku došlo v polyfunkčnej budove obchodnej spoločnosti Relata s.r.o., konkrétne v dielni, ktorá s penziónom nemá nič spoločné. Došlo tak k poškodeniu dobrého mena penziónu. Nepravdivé údaje odradili ľudí od návštevy penziónu a penzión dodnes na následky voči nej vedeného trestného stíhania dopláca. Trestné stíhanie považuje za nekonečnú skrivodlivosť, bola zničená psychicky i fyzicky, bola zničená jej podnikateľská aktivita a zdroj príjmov. Bol rozvrátený jej súkromný život a trestné stíhanie malo

negatívny vplyv i na jej zdravie, pretože jej v roku 2011 bolo diagnostikované ochorenie aspergilióza, čo je závažné ochorenie pľúc, ktoré je podľa lekárov prirodzeným vyústením stresov spôsobených trestným stíhaním. Ochorenie si vyžadovalo agresívnu liečbu kortikoidmi, čo spôsobilo úbytok vápnika v kostiach a k stavcovým zlomeninám. Liečila sa preto v Ľubochni, musela si dva roky pichať do brucha injekčný liek Forsteo, ktorý jej čiastočne vrátil pevnosť kostí, ale jej zdravotný stav sa už nikdy neobnoví. V roku 2009 mala 56 rokov, bola v dobrej fyzickej kondícii, dnes jej psychicky i fyzicky zničená, trestné stíhanie i väzba nezvratne zmenili jej fyzický aj psychický stav, stratila dôveru k ľuďom, je bojzlivá a vzťahovačná. Nemajetková ujma je preto podľa nej primeraná, pričom v ďalšom konaní k primeranosti uplatnenej náhrady doplnila, že udalosti mali vplyv aj na ekonomickú stabilitu a kondíciu spoločností, na ktorých žalobkyňa participovala a ktoré prevádzkovala. Pokiaľ je osoba, ktorá podniká, vo väzbe a podnik je z tohto dôvodu dlhú dobu zatvorený, nebude dosahovať také čísla, výsledky a nebude mať taký kredit ako predtým. Žalobkyňa navyše bola v regióne známou osobu. Ujma, ktorú utrpela, je nenapraviteľná a trvalá, keď dodnes sa na internete dajú vyhľadať informácie o trestnom stíhaní s jednoznačnou identifikáciou žalobkyne. Žalobkyňa už nikdy nebude mať ten kredit, ako mala predtým. O trestnom stíhaní informovali aj celoštátne médiá, avšak ani jedno médium už následne neinformovalo o tom, že žalobkyňa bola spod obžaloby oslobodená. Žalobkyňa bola osobou, ktorá podnikala v segmente, kde sa vysriedalo veľa ľudí a ani medzi nimi nezíska už také meno, aké mala predtým.

c/ Ďalej si uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe, ktorá trvala od 08.11.2009 do 26.04.2010, tj. 170 dní, v roku 2008 bola priemerná nominálna mzda 723 eur mesačne v roku XXXX v sume 744,50 eur mesačne, v roku 2009 bola vo väzbe 54 dní, za čo uplatňuje náhradu v sume 1.301,40 eur a v roku 2010 bola vo väzbe 116 dní, za čo uplatňuje náhradu v sume 2.876,80 eur, spolu: 4.178,20 eur. Popierala, že by si väzbu privodila sama.

d/ Uplatnila si tiež náhradu za trovy obhajoby v trestnom konaní, ktoré predstavovali sumu 5.271,14 eur, z ktorej sumy zaplatila zatiaľ 4.000,- eur a sumu 1.271,14 eur ešte musí doplatiť, uplatňuje si plnú sumu trov obhajoby 5.271,14 eur. Vo vzťahu k tomuto nároku v ďalšom konaní žalobkyňa uvádzala, že hoci v konaní bolo viac obhajcov aj viac obžalovaných, tieto úkony sa týkali všetkých, úkony si medzi sebou obhajcovia delili tak, aby to bolo účelné. Išlo o závažnú trestnú vec, ktorá si vyžadovala opakované stretnutia a konzultácie. Žalobkyňa aj počas konania potvrdila, že z trov obhajoby je uhradených len 4.000,- eur.

3. V ďalšom konaní žalobkyňa zobrala žalobu späť v časti úrokov z omeškania, s ktorým späťvzatím žalovaný súhlasil. V žalobe žiadala úroky z omeškania 8% ročne zo sumy 363.513,11 eur od 01.10.2016 do zaplataenia a po čiastočnom späťvzatí žaloby sa domáha úrokov z omeškania 8% ročne zo sumy 63.513,11 eur od 13.10.2016 do zaplataenia. Došlo teda k späťvzatiu žaloby v časti o zaplataenie úrokov z omeškania 8% ročne zo sumy 300.000,- eur od 01.10.2016 do zaplataenia a 8% ročne zo sumy 63.513,11 eur od 01.10.2016 do 12.10.2016. Súd prvým výrokom preto rozhodol o tomto procesnom návrhu.

4. Podľa ustanovenia § 144 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), Žalobca môže vziať žalobu späť.

5. Podľa ustanovenia § 145 ods. 2 CSP, Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

6. Podľa ustanovenia § 146 ods. 1 CSP, Súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

7. S poukazom na dispozitívny úkon žalobcu spočívajúci v čiastočnom späťvzatí žaloby v časti žiadaných úrokov z omeškania a vzhľadom na to, že žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasil, súd prvým výrokom tohto rozsudku konanie v dotknutej časti zastavil.

8. Žalobkyňa ako žalovaného označila jednak Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR, a jednak Slovenskú republiku v zastúpení Generálnou prokuratúrou SR. Súd konštatuje, že ustálenie orgánu, ktorý koná za štát, je vecou procesnou a je úlohou súdu ustáliť, ktorý orgán má byť zástupcom štátu v konaní. Súd pritom ustálil, že za žalovanú Slovenskú republiku v predmetnej veci koná Generálna prokuratúra SR, čo oznámil zástupcom strán sporu. Pri ustálení tejto otázky súd vychádzal z aktuálnej procesno- právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 514/2003 Z.z. a konštatuje nasledovné:

9. Podľa § 4 ods. 1 písm. a/, b/, f/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinného od 01.01.2013, Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101.html>>, koná v mene štátu, a/ Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu, 2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu, b/ Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora, f/ Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

10. Zákon č. 514/2003 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>> Z.z. za subjekt zodpovedný z nezákonného rozhodnutia označuje štát, teda Slovenskú republiku. Z dikcie § 4 ods. 1 písm. f/ novelizovaného znenia zákona účinného od 01.01.2013 vyplýva, že v mene štátu koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky ak prokurátor zamietol sťažnosť žalobcu v prípravnom konaní a podal v trestnej veci obžalobu. Ministerstvo vnútra by bolo povolané konať v mene štátu v prípade, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru a súčasne prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru. V prejednávanej veci prokurátor zamietol sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu o vznesení obvinenia a v trestnej veci podal obžalobu príslušnému súdu. Uznesenie o vznesení obvinenia žalobkyne vydal vyšetrovateľ Prezídia PZ, úradu boja proti organizovanej kriminalite dňa 08.11.2009, proti ktorému podala žalobkyňa sťažnosť, ktorá bola uznesením Generálnej prokuratúry SR zo dňa 13.11.2009 ako nedôvodná zamietnutá. Obžalobu podal prokurátor na Okresný súd Trenčín. Konštrukcia je založená na tom, že ak prokurátor nevyhovel sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia (čo bolo splnené), zodpovednosť za škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú vedením trestného stíhania, ak sa toto skončí inak, než právoplatným odsúdením obvineného (čo bolo splnené), má znášať Generálna prokuratúra SR. Ministerstvo vnútra SR tak nie v tomto prípade orgánom oprávneným konať za štát vo veci náhrady škody, keďže trestné konanie skončilo oslobodením spod obžaloby. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že by malo byť oprávnené konať za štát aj Ministerstvo spravodlivosti SR, nakoľko si uplatňuje žalobkyňa nároky aj z nezákonného rozhodnutia o väzbe, súd sa s touto argumentáciou nestotožnil. Súd je totiž toho názoru, že je treba vziať do úvahy vyššie uvedený záver o zastúpení štátu Generálnou prokuratúrou SR aj na uplatnenie náhrady škody a nemajetkovej ujmy za väzbu (hoci o nej rozhodol súd), pretože nevyhnutnosť jej odškodnenia sa odvíja rovnako tiež od nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia (k rovnakému záveru dospel napr. KEREČMAN, P: Náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním, ktoré skončilo inak, než právoplatným odsúdením (2. Časť); Justičná revue, 66, 2014, č.10, 1169-1196). Niet tu teda ani druhý do úvahy pripadajúci orgán oprávnený konať za štát, ktorým má byť podľa Generálnej prokuratúry SR Ministerstvo spravodlivosti SR. Okrem súdneho názoru, že by bolo v rozpore s účelom zákona, ak by sa poškodená osoba stala rukojemníkom medzi orgánmi verejnej moci zastupujúcimi štát a bola by nútená oddelene uplatňovať škodu spôsobenú prokurátorom, prípadne súdom, keď sa tieto týkajú toho istého trestného konania majúceho svoj základ v uznesení o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby. K ustáleniu Generálnej prokuratúry SR ako jediného do úvahy pripadajúceho orgánu konajúceho za štát aj v prípade, ak sú uplatnené súčasne v jednom konaní nároky nielen z nezákonného rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ale aj z nezákonného rozhodnutia o vzatí do väzby, dospel i tunajší Krajský súd v Trenčíne v rozsudku sp.zn. 5Co/284/2016 zo dňa 17.05.2017. Súd vzhľadom na vyššie uvedené konal v tomto konaní zo štátom zastúpeným Generálnou prokuratúrou SR.

11. Žalovaný zastúpený Generálnou prokuratúrou SR žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukazoval na to, že orgány činné v trestnom konaní konali v súlade s ich povinnosťami podľa Trestného poriadku. Poukázal na to, že žalobkyňa síce bola oslobodená spod obžaloby, ale tento záver bol prijatý preto, že poškodený na hlavnom pojednávaní zmenil svoju výpoveď z prípravného konania. Tiež uvádzal, že žiadne z vydaných rozhodnutí nebolo zrušené pre jeho nezákonnosť ani v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom. V predmetnej trestnej veci v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia aj v čase podania obžaloby voči žalobkyne boli splnené všetky zákonné predpoklady, pričom

prokuratúra má povinnosť podať obžalobu, pokiaľ existuje dôvodné podozrenie pre spáchanie trestného činu. Až v priebehu hlavného pojednávania svedok preukazujúci spáchanie skutku žalobkyňou zmenil svoju výpoveď, čím zmenil existujúci stav v čase podania obžaloby. Uvedená osoba bola aj odsúdená pre prečin krivej výpovede. Skutočnosť, že žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby, neznamená, že celé konanie, ktoré mu predchádzalo, bolo nezákonné. Súd sa po oboznámení so spisom domnieval, že začatie trestného stíhania, vznesenie obvinenia a podanie obžaloby je dôvodné, čomu nasvedčuje prijatie obžaloby súdom, priebeh trestného konania, to, že ostatní spoluobžalovaní boli uznaní vinnými zo skutku, ktorý súvisel s konaním žalobkyne. Bolo iba v právomoci súdu, ako vyhodnotí zmenu výpovede hlavného svedka, čo napokon vyhodnotil v prospech žalobkyne. Preto tu nemožno hovoriť o svojvôli orgánov činných v trestnom konaní. V čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia existovala pravdepodobnosť spáchania skutku žalobkyňou, ktorá sa až v priebehu hlavného pojednávania z dôvodu zmeny výpovede svedka, nepotvrdila. Z týchto dôvodov preto uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať bez zohľadnenia osobitosti prípadu za nezákonné. Poukazoval tiež na nesplnenie predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody. K uplatnenej skutočnej škode uviedol, že nie je pravdivé tvrdenie o tom, že by žalobkyňa bola jedinou spoločníčkou a konateľkou spol. RELATA, s.r.o., keďže od 19.11.2009 bol za konateľa zapísaný MUDr. Daniel T., teda druhý konateľ mohol po vzatí do väzby pokračovať v podnikateľských aktivitách. Škoda spočívajúca v strate na hospodárskom výsledku spoločnosti nie je škodou, ktorá by vznikla žalobkyňi v súvislosti so začatím trestného stíhania, ale mohla vzniknúť len samotnému penziónu. Namietal neexistenciu príčinnej súvislosti so škodou uplatnenou titulom vyplatených splátok úveru, keďže povinnosť úver splácať vyplývala zo záväzkového vzťahu zo zmluvy o úvere a tiež neexistenciu príčinnej súvislosti medzi vznikom škody titulom krádeže a trestným stíhaním žalobkyne. Nie je možné spájať trestné konanie voči žalobkyňi a pohnútku páchatel'ov krádeže, tiež namietal, že žalobkyňa nepreukázala vlastníctvo k odcudzeným veciam, keď navyše vykradnutý dom previedla žalobkyňa skôr na jej synov. Namietal tiež nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keď žalobkyňa nepreukázala existenciu takej intenzity zásahu, ktorá by odôvodňovala priznanie náhrady nemajetkovej ujmy, keď neboli preukázané následky v súkromnom, spoločenskom živote, ani nepreukázala príčinnú súvislosť medzi vznikom opisovaných zdravotných problémov a trestným konaním. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy je podľa neho v rozpore s dobrými mravmi, keď k oslobodeniu spod obžaloby došlo len na základe zmenenej výpovede svedka v konaní pred súdom. Necítil sa byť pasívne vecne legitimovaným v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej väzbou. Namietal tiež neúčelnosť trov obhajoby - konkrétne 7 porád s klientkou v roku 2010, 3 porád v roku 2011, dve porady v roku 2012 a 2013, jedna porada v roku 2014, tri oboznamovania sa s výsledkami vyšetrovania v roku 2011 a 2014, tri písomné podania z 09.07.2010, 30.04.2012, 18.03.2014 a tiež nebolo preukázané či skutočne došlo k poradám v tomto rozsahu a či boli opodstatnené. Nebola preukázaná účasť na vyčíslených úkonoch a uhradenie uplatnenej sumy obhajcovi. Namietal tiež, že úkony uvedené v prehľade úkonov právnej služby pod č. 7, 15, 26, 34 a 35 neboli vynaložené v súvislosti s obhajobou žalobkyne, ale v súvislosti s obhajobou C. T.. Namietal úkony č. 4, 5, 10 až 13, keďže boli ako porady uplatnené za sebou, čo je v rozpore s § 13 ods. 3 vyhl. 655/2004 Z.z. Žiadal, aby súd pri posudzovaní úkonov právnej služby prihliadol na to, že pojednávania boli prerušované, čím je dĺžka hlavných pojednávaní iná, než vo vyčíslení trov. V súvislosti s väzbou v ďalšom konaní žalovaný tvrdil, že si väzbu žalobkyňa privodila sama, pretože bola predtým už dvakrát súdne trestaná, a teda jej nárok na náhradu škody v tejto časti nepatrí a tiež uviedol, že rozhodnutie o väzbe nebolo zrušené ani zmenené a k prepusteniu z väzby došlo preto, že dôvody väzby pominuli.

12. Súd vykonal dokazovania oboznámením sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v súdnom spise, vrátane relevantných listín zo spisu tunajšieho súdu sp.zn. 2T/57/2010, výsluchom žalobkyne a výsluchom navrhnutých svedkov a zistil nasledovný skutkový stav:

13. Uznesením Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, 1. Odd. vyšetrovania zo dňa 08.11.2009 bolo vznesené obvinenie žalobkyňi (okrem žalobkyne i Martinovi T., O. T., C. G.) k skutku tak, ako bol opísaný v uznesení za zločin pozbavenia osobnej slobody spolupáchatel'stvom a zločin vydierania spolupáchatel'stvom. Uznesením Generálnej prokuratúry SR zo dňa 13.11.2009 bola sťažnosť žalobkyne proti tomuto uzneseniu zamietnutá.

14. Generálna prokuratúra SR spracovala dňa 10.11.2009 návrh na vzatie vyššie uvedených osôb vrátane žalobkyne do väzby, pričom u žalobkyne bol dôvod väzby vymedzený ako dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b/ a c/ Trestného poriadku, a teda ako obava, že bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie a ako obava,

že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

15. Uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 0Tp/80/2009 zo dňa 12.11.2009 bola žalobkyňa vzatá do väzby z oboch uvedených dôvodov so začiatkom väzby dňa 08.11.2009 o 16,40 hod. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 3Tpo/39/2009-44 zo dňa 10.12.2009 sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu o vzatí do väzby zamietol. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23Tpo/14/2010-62 zo dňa 26.04.2010 bolo rozhodnuté, že sa žalobkyňa prepúšťa z väzby na slobodu.

16. Dňa 04.05.2010 podal prokurátor Generálnej prokuratúry SR Okresnému súdu Trenčín obžalobu na žalobkyňu (okrem nej aj na C. T., C. G., O. T.), a to u žalobkyne pre spáchanie skutku opísaného v obžalobe, teda z dôvodu, že spoločným konaním iného neoprávnene pozbavila osobnej slobody, čin spáchala závažnejším spôsobom konania - surovým a trýznivým spôsobom a násilím a spoločným konaním iného násilím nútila, aby niečo konal, čin spáchala závažnejším spôsobom konania - surovým a trýznivým spôsobom, čím sa mala dopustiť zločinu pozbavenia osobnej slobody vo forme spolupáchateľstva a zločinu vydierania vo forme spolupáchateľstva.

17. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp.zn. 2T/57/2010 zo dňa 20.11.2013 bola žalobkyňa spod obžaloby pre zločin pozbavenia osobnej slobody vo forme spolupáchateľstva a zločin vydierania vo forme spolupáchateľstva, oslobodená z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchala. V rozsudku sa konštatovalo, že jej účasť na spáchaní skutkov nebola v konaní preukázaná žiadnym iným dôkazným prostriedkom okrem svedeckej výpovede poškodeného, ktorý svoju výpoveď zmenil, za čo bol aj odsúdený, pričom súd nemal preukázané žiadne z konaní pripisované jej v obžalobe. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23To/26/2014-2081 zo dňa 24.04.2014 bolo odvolanie prokurátora v časti smerujúcej proti oslobodzujúcemu výroku týkajúceho sa žalobkyne ako nedôvodné zamietnuté.

18. Z odpisu registra trestov z 27.04.2018 vyplynulo, že žalobkyňa má celkom 3 záznamy - odsúdenia z roku 1973, 2004 a 2016, pričom sa vo všetkých z nich hľadá na ňu, ako by nebola odsúdená.

19. Zo správy o povesti žalobkyne obsiahnutej v trestnom spise vypracovanej starostom Obce X. dňa 22.03.2010 vyplynulo, že napriek pozitívnej zmene postoja žalobkyne v k niektorým otázkam občianskeho spolunažívania je v jej správaní naďalej suverénnosť a nekompromisnosť pri dosahovaní svojich cieľov. Závislosť na alkohole alebo požívaní návykových látok nebola zaznamenaná, vzťah k susedovi rod. T.j sa javí ako priateľský so snahou o pomoc pri riešení občianskoprávných otázok a susedských vzťahov. Zo správy o povesti zo dňa 13.06.2018 spracovanej starostom Obce Zamarovce vyplynulo, že žalobkyňa má slušné správanie, nebola prejednávaná nikdy komisiou verejného poriadku pre priestupok. Svoje zákonné povinnosti si vždy plní. Nemá vedomosť, že by mala problém so susedmi. Jej správanie nevybočuje z nepísaných noriem občianskeho života v obci.

20. Z pripojeného vyšetrovacieho spisu ORPZ v Trenčíne ČVS: ORP-3569/1 - OSV- TN- 2009 vyplynulo, že uznesením zo dňa 30.12.2009 bolo začaté trestné stíhanie za prečin porušovania domovej slobody a prečin krádeže, preto, že neznámy páchatel' od 29.12.2009 od 16,00 hod do 30.12.2009 do 13,30 hod prišiel v Trenčíne na ul. Zamarovskej 129/62 k vchodovým dverám na zimnej záhrade rodinného domu, ktoré v oblasti zámku vypáčil, vstúpil do domu, kde vypáčil dvere na jedálni, kde v oblasti zámku vypáčil dvere na bezpečnostnej skrini, následne po schodoch vyšiel na prvé poschodie, kde vypáčil dvere na spálni a dvere na spojovacej chodbe, čím poškodenej - žalobkyne, spôsobil poškodením zariadenia škodu na majetku v nezistenej výške a tiež jej spôsobil nezistenú škodu odcudzením nakoľko poškodená nemohla ohliadnuť miesto skutku. Uznesením zo dňa 19.04.2010 bolo trestné stíhanie prerušené, nakoľko sa nepodarilo zistiť skutočnosti, oprávňujúce začať trestné stíhanie voči konkrétnej osobe. Následne bolo rozhodnuté o pokračovaní v trestnom stíhaní uznesením zo dňa 04.11.2010, ktoré bolo následne opätovne uznesením zo dňa 08.11.2010 prerušené, nakoľko sa nepodarilo zistiť skutočnosti, oprávňujúce začať trestné stíhanie voči konkrétnej osobe. V uznesení je špecifikované, že z bezpečnostnej skrine bola odcudzená finančná hotovosť vo výške 14.401,54 eur, bola ďalej spôsobená škoda odcudzením vecí v sume 12.180,- eur a poškodením bližšie tam špecifikovaného zariadenia domu v dôsledku vlámania vznikla škoda v sume 2.450,- eur. Súčasťou spisu je odborné vyjadrenie znalca Ing. K. I. č. 1/2010, podľa ktorého hodnota posudzovaných predmetov zo zlata, ktoré boli odcudzené, je 1.870,- eur.

21. Súd oboznámil tiež príkaz na domovú prehliadku domu súp.č. 62 v podielovom spoluvlastníctva C. T. a C.. K. T. zo dňa XX.XX.XXXX, ktorá mala byť podľa príkazu vykonaná od 08.11.2009 do 30.11.2009.

Zo zápisnice zo zadržaní žalobkyne vyplýva, že táto odovzdala o.i. vecí aj viaceré kľúče, vrátane kľúča od trezoru.

22. Z výpisu z účtu Tatra banka, a.s.za obdobie od 01.01.2009- 01.12.2010 vplynulo, že bolo poukázaných v tomto období celkovo 14 splátok úveru po 1.493,73 eur.

23. Z úplného výpisu z obchodného registra spol. RELATA s.r.o., IČO: 36320897 vyplýva, že žalobkyňa bola jedinou spoločníčkou spoločnosti od 09.11.2006. Konateľom v období od 25.04.2007 bola žalobkyňa a počnúc dňom 19.11.2009 (po začatí trestného stíhania proti žalobkyňi) sa ním stal aj MUDr. K. T..

24. Z dôkazu označeného ako hlavná kniha analytickej evidencie spol. RELATA, s.r.o. za obdobie mesiacov 11-12/2019 vyplýva konečný údaj ako strata 1.584,49 eur a za obdobie 01.01.2015 do 30.04.2015 vyplýva konečný údaj ako strata 14.484,96 eur

25. Zo špecifikácie trov obhajoby zo dňa 14.03.2010 vyplýva, že bolo účtovaných 35 úkonov v sume trov obhajoby 5.271,54 eur. Žalobkyňa uhradila trovy obhajoby len v sume 4.000,- eur v zmysle výpisu z účtu zo dňa 04.05.2010 (2.000,- eur) a 06.05.2010 (2.000,- eur).

26. Z potvrdenia o prevedení klienta v ústave llava vyplýva, že žalobkyňa bola predvedená obhajcovi v dňoch 18.03.2010, 23.03.2010, 26.03.2010, 09.04.2010 a 23.04.2010. Podľa potvrdenia o ďalších poradách zo dňa 14.03.2016 podpísaných žalobkyňou a jej obhajcom, tieto sa uskutočnili v dňoch 07.05.2010, 13.05.2010, 19.05.2010, 24.01.2011, 24.04.2011, 15.11.2011, 29.01.2012, 20.04.2012, 12.02.2013, 11.09.2013 a 10.03.2014. Mali trvať viac ako 1 hodinu a týkali sa prejednaní ďalšieho postupu obhajoby žalobkyne, boli vykonávané vždy po alebo pred dôležitými úkonmi trestného konania, v skutočnosti bol počet porád podľa tohto záznamu omnoho väčší, ale všetky nie sú uplatňované. Z plnomocenstiev udelených obhajcovi v predmetnom trestnom konaní vplynulo, že obhajca žalobkyne obhajoval v konaní súčasne aj C.

27. Žalobkyňa predložila lekárske správy, z ktorých vyplývajú problémy so štítnou žľazou, diagnóza alergická bronchopulmonálna aspergilóza a astma. Predložila lekársku správu všeobecného lekára z 02.05.2018, že žalobkyňa nebola liečená psychiatrom ani hospitalizovaná na psychiatrickom oddelení pre psychiatrické ochorenie. Bola krátkodobo liečená od r. 2011 pre reaktívnu depresiu v dôsledku prežitej dlhodobej stresovej situácie.

28. Žiadosťou zo dňa 14.03.2016 žalobkyňa požiadala o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Ministerstvo spravodlivosti SR aj Generálnu prokuratúru SR, pričom znenie žiadosti je prakticky totožné so žalobou, a je možné konštatovať, že boli predbežne prerokované všetky čiastočné nároky uplatnené v tomto konaní v uplatnenom rozsahu. Žiadosť predbežne prerokovalo Ministerstvo spravodlivosti SR dňa 19.09.2016 tak, že jej nevyhovelo. Generálna prokuratúra SR postúpila žiadosť Ministerstvu spravodlivosti SR listom zo dňa 21.03.2016.

29. Žalobkyňa pri výsluchu uviedla, že z trestného stíhania sa dodnes nespamätala a má z neho dodnes zdravotné a psychické problémy. Nepravosťou bolo aj to, že počas väzby odmietli orgány činné v trestnom konaní vydať kľúče od domu jej synovi. Dom zostal prázdny a bez dozoru. V dôsledku toho došlo ku krádeži. Ukradnutá bola hotovosť v hodnote 20.000,- eur a šperky z trezoru. Má zato, že táto krádež súvisí s trestným stíhaním. Uviedla, že odsudzuje skutok, ktorý spáchal jej syn a zamestnanci, ale ona sa na tejto činnosti nijak nepodieľala, hoci tento skutok sa stal v dielni polyfunkčného objektu, v ktorom je aj penzión, tento skutok sa ale nikdy penziónu netýkal. I napriek tomu to malo vplyv na jej podnikanie. Dokonca starosta obce vyhlásil do rozhlasu a do televízie, že dá penzión zavrieť. Uvedené jej spôsobilo finančné straty. Po skončení trestného stíhania musela podnikanie budovať nanovo, keďže hostí z penziónu podstatne ubudlo, penzión bol nazvaný penziónom hrôzy alebo penzión - mučiareň. Ostala úplne bez financií. Ľudia sa do penziónu báli prísť. Po skutku policajti atakovali hostí výsluchmi, čo malo vplyv na to, že sa jej zrútilo celé podnikanie, ale aj súkromný život. Uviedla, že v rozhodnom období v novembri 2009 bola jedinou spoločníčkou spoločnosti Relata s.r.o., keď bola vo väzbe, navštívil ju syn s advokátkou, nakoľko činnosť spoločnosti bola ochromená, museli zabezpečiť jej bežný chod a syn preto bol konateľom. Po prepustení z väzby podnikanie už nefungovalo, pretože nebolo hostí a v dôsledku medializovaných informácií penzión mal zlý kredit. Finančné prostriedky na úhradu nákladov na prevádzku penziónu už žalobkyňa nemala, financoval ich jej syn. Spoločnosť Relata medzičasom zanikla zlúčením, vyplatili sa všetky dlhy pričom založená bola nová firma. Žalobkyňa uviedla, že ju prestalo baviť podnikať, chodila po doktoroch, tri mesiace bola hospitalizovaná. V novej spoločnosti sa

snaží však i ona vypomáhať. Čo sa týka súkromného života po skončení trestného konania zostala sama. Jej druh C. G. bol právoplatne odsúdený v totožnom trestnom konaní, medzi nimi začala panovať nedôvera a vzťah sa rozpadol a už sa viac neobnovil. Jej druh odišiel do Nemecka, kde si založil rodinu. K zdravotnému stavu uviedla, že do roku 2009 netrpela na nič dramatické, ale je pravda, že už pred nástupom do väzby mala dva nádory na štítnej žľaze. Pred vzatím do väzby bola aktívna, praktizovala turistiku, lyžovanie, plávanie, potápanie, čo však už dnes vykonávať nemôže. Pobyt vo väzbe zle znášala, plakala, odmietala ísť k lekárovi. Vo väzbe mala aj stretnutie so psychiatrickou, ale to jej nepomohlo, naordinovali jej tam aj tabletky. Podľa nej súvislosti so šokmi a stresmi, ktoré zažila počas trestného konania, sa jej vyvinulo auto-imúnne ochorenie aspergilioza, ktorým trpí dodnes, je to ochorenie latentné, ktoré však môže vypuknúť hocikedy. Dostala preto vysoké dávky lieku Medrol, ktorý požíra vápnik v kostiach. Z tohto dôvodu, že mala slabé kosti, bola odoslaná na vyšetrenie do Ľubochne, kde jej predpisali veľmi drahý liek Forsteol, ktorý aplikovala injekčne do brucha. Čiastočne sa podarilo kosti týmto liekom zrekonštruovať, ale fraktúry na stavcoch ostali. Pred začatím trestného konania bola v ohnisku požiaru, mala už vtedy problém s pľúcami, ale aspergilioza je podľa nej výsledkom stresu zažitého počas trestného konania. Poukázala na to, že na internete je možné nájsť i dnes články, kde je vykreslená ako mučiteľka a kde sa spomína mučenie v penzióne. Uviedla, že pred vzatím do väzby viedla aktívny spoločenský život, mala kamarátov, chodili na poľovačky a plesy, v jeseni na huby, v zime aj na mesiac na dovolenku k moru alebo na lyžovačku. V súčasnosti sa s ľuďmi nerada stýka a ak aj ide do spoločnosti, nie je to v takom rozsahu a nie je to také veselé, radšej sa stýka so zvieratami ako s ľuďmi. Mnoho kamarátov sa jej priznalo, že po medializovaných informáciách z trestného konania, boli sami na pochybách, čo sa vlastne stalo a bolo naozaj len málo ľudí, ktorí informáciám v médiách neuverili. Dokonca aj dnes sa jej ľudia pýtajú : „Preboha prečo ste to filmovali?“ hovoria v množnom čísle, skutok si spájajú s ňou, hoci bola oslobodená spod obžaloby. Dôvodne sa tiež domnieva, že informácie do médií poskytovali policajti a prokuratúra. V súčasnosti sa v penzióne dá ubytovať, ponúka sa ako ubytovňa pre robotníkov, penziónu sa však už dlhodobo chce zbaviť. Inzercia je už dlhodobo na internete zverejnená, ale predať ani prenajať penzión sa jej nepodarilo. Po tom, čo bola vzatá do väzby, syn Daniel oslovil známu pani T. s tým, aby zabezpečovala prevádzku penziónu, keďže ona a aj ostatné osoby, ktoré boli zamestnancami v penzióne, boli vzaté do väzby. Pani T. so svojim partnerom však prevádzku riadne nevedli a po návrate z väzby žalobkyňa zistila nezrovnalosti vo vedení penziónu, v účtoch. Následne z tohto dôvodu ich prepustila. Uviedla, že sa nikdy neliečila na psychiatrii ani predtým, ani teraz. Uviedla, že súčasnosti je v penzióne sama, nemá žiaden obslužný personál, penzión je plný akurát počas festivalu Pohoda. Penzión inzeruje, chce ho predať alebo prenajať. Netvrdí, že penzión chátra, ale funguje len tak, aby si zarobil na prevádzku.

30. Z výsluchu svedkyne X. T., priateľky žalobkyne vyplynulo, že žalobkyňu poznala vždy ako aktívnu a podnikavú ženu, ktorá tiež využívala služby jej notárskej kancelárie. Po trestnom stíhaní žalobkyne, kontakty prerušili, žalobkyňa sa odmlčala. Uviedla, že bola z médií informovaná o trestnom stíhaní žalobkyne, rozprávala sa o tom aj s kolegami právnikmi a zazneli aj také názory, že by nemala mať takú klientku, ako jej žalobkyňa. Registrovala, že sa v meste rozprávalo o stíhaní a väzbe žalobkyne. Uviedla, že žalobkyňa bola pred trestným konaním otvorená, priama žena, každému povedala to, čo si myslí, stretávali sa aj súkromne aj s jej synmi, boli spolu aj na lyžovačke. Nemyslí si, že pred začatím trestného konania by žalobkyňa mala akokoľvek narušenú povesť v spoločnosti. V súvislosti s trestným konaním svedkyňa prestala vyhľadávať jej spoločnosť, a pokiaľ prebiehalo trestné konanie, tak svedkyňa ani nechcela, aby sa s ňou spájalo, že má takýchto klientov. Vie, že žalobkyňa bola následne oslobodená spod obžaloby, ale potom sa už nestretávali, len jej poskytuje v súčasnosti notárske služby. Uviedla, že po trestnom konaní podnikanie žalobkyne išlo dolu vodou. Čo sa týka jej vnímania pani žalobkyne v podstate sa vrátila do toho času pred tým trestným stíhaním.

31. Svedkyňa C. G. uviedla, že so žalobkyňou boli bližšie obchodné partnerky. Žalobkyňa jej tiež pomáhala ako profesorka na gymnáziu pripravovať sa na prijímačky na právo z dejepisu. Žalobkyňu vždy vnímala ako osobu, ktorá sa vie v biznise orientovať. Ako vizionára s dobrými názormi. Žalobkyňu si vážila a aj napriek vekovému rozdielu sa vzťahy sa vyvinuli až na priateľskú úroveň. Mali spoločný zámer, keď svedkyňa oslovila žalobkyňu ako obchodnú partnerku, žalobkyňa chcela otvoriť právnickú firmu. Uvedený zámer sa mal aj zrealizovať a do toho prišli informácie o trestnom konaní voči žalobkyňi, stroskotalo to z dôvodu jej trestného stíhania a myslí si, že žalobkyňi vznikla škoda,, že nezarobila na takto dobre pripravenom projekte. So žalobkyňou nemali podpísanú zmluvu, v tom čase mala žalobkyňa dobré meno, nebolo treba zmluvy podpisovať, a to aj vzhľadom na to, že sa so žalobkyňou dlhodobo poznali. V čase, keď sa podpisovali nájomné zmluvy s majiteľom komplexu Magnus, čo bolo v roku

2009, tak so žalobkyňou tento podnikateľský zámer mali predjednaný už asi od konca roka 2008 - začiatku roka 2009. Od roku 2010 sa svedkyňa so žalobkyňou nestretávala, aj sa jej úmyselne vyhýbala. Najprv trestné stíhanie svedkyňa zaznamenala v súvislosti so synom žalobkyne C. a potom videla aj záber v televízii aj v súvislosti so žalobkyňou. Najprv si myslela, že to je nejaký bulvár, že to čo sa dialo v penzióne, nie je pravda. Po tom, čo zistila, že žalobkyňa je tiež trestne stíhaná, tak v súlade s politikou komplexu, ktorý zastupovala, ukončili kontakty, keďže nebolo vhodné sa stretávať s takými osobami, ktoré sú stíhané. Žalobkyňa sa jej ozvala asi až v roku 2010 raz, ale viac sa už neozývala a svedkyňa aj bola rada. V súčasnosti sa nestretávajú, iba ak náhodne. Žalobkyňu vždy vnímala ako spoločenskú osobu, žoviálnu ženu, ktorá sa na nič nesťažovala a robila si humor, no dnes ju vníma ako osobu, ktorá sa skrýva a vyhýba sa ľuďom. Podľa svedkyne, už aj keď ľudia vedia, že žalobkyňa nemala byť stíhaná a nemala mať väzbu, ale už žalobkyňa si túto nálepku nesie so sebou.

32. Svedok G. D. uviedol, že pozná žalobkyňu asi 15 rokov, nie sú ale špeciálni blízki priatelia. Mal vedomosť aj o trestnom konaní vedenom proti žalobkyňi, evidoval situáciu okolo žalobkyne aj z médií a bol nahnevaný, ako média a policajti dokážu z človeka spravíť darebáka, pričom v médiách boli uvedené klamstvá. Uviedol, že žalobkyňa bola vždy priama, to čo má na srdci, to aj na jazyku. K žalobkyňi uviedol, že sa dokonca starala aj o brata pána T., teda poškodeného v trestnom konaní, ktorému dávala jesť, starala sa o neho, učila sa s týmto chlapcom, čoho bol i on svedkom. Žalobkyňa bola podľa neho taká osoba, že ona aj svojmu záhradníkovi, ktorý u nej pracoval, kúpila staršie auto a on ju nakoniec oklamal. Podľa neho žalobkyňa mala len tú najlepšiu povest', ale keď niekomu povedala to, čo nechcel počuť, tak potom takýto človek o nej hovoril nepravdy ako aj starosta obce, ktorý sa vyjadroval v médiách. Aj po trestnom konaní spolu ostali priatelia, aj keď je podľa neho žalobkyňa po trestnom konaní úplne iný vymenený človek, zhoršili sa jej zdravotné problémy, trestné konanie zle psychicky znášala, mala strach sama spávať v penzióne. Stretávali sa kvôli podnikaniu, dohodli sa aj na spoločnom podnikaní - na kúpe a predaji áut, bolo to ešte pred začatím trestného konania, kedy pani žalobkyňa ako tichý spoločník do tohto plánu investovala asi milión slovenských korún, ale celý tento podnikateľský zámer stroskotal a nevydaril sa kvôli tomu, že žalobkyňa bola vzatá do väzby. Vie, že penzión chátral a že žalobkyňa mala problém so zamestnancami. Odkedy bola žalobkyňa pustená, tak už sa toľko nestretávajú, ale občas si zatelefonojú alebo sa príležitostne stretnú. Počas trestného konania stál na strane žalobkyne, aj keď sa nejako nestretávali, morálne ju podporoval. Jeho náhľad na žalobkyňu sa po skončení trestného konania nezmenil.

33. Svedok I. D. D. uviedol, že so žalobkyňou sa pozná asi od roku 2007 a prišiel ako zákazník pracovne do penziónu žalobkyne. Vzťahy so žalobkyňou sú dobré, vníma ju v súčasnosti ako sestru. Býval v penzióne, v roku 2009 odišiel do Nemecka a v decembri 2009 sa naspäť vrátil do Trenčína a zistil, že penzión bol zatvorený. Ubytoval sa teda inde a asi v januári 2010 ho kontaktoval K., syn žalobkyne, aby sa ubytoval v penzióne a aj naň dohliadal, pretože tam boli noví zamestnanci. To, čo tam svedok videl, bolo strašné, všetko sa rozkrádalo, videl rozbitý trezor, neporiadok v byte žalobkyne, a preto sa zbalil a odišiel. Nechcel tam ostať. Známi mu hovorili, že prečo tam išiel, veď je to mučiareň. Z tohto dôvodu aj on o žalobkyňi, ktorej veril, začal pochybovať, že možno je to aj skutočne pravda to, čo sa tam malo udiť, že žalobkyňa spáchala trestný čin. Po tom do penziónu znova prišiel v apríli 2010, kde stretol žalobkyňu, no bola to úplne iná žena. Dovtedy otvorená ľuďom, teraz bola ustráchaná, bála sa, chcel jej aj pomôcť, myslel totiž, že by potrebovala psychológa alebo psychiatra. Aj napriek tomu, čo sa stalo, žalobkyňa je stále taká, že aj teraz pomáha ľuďom. Uviedol, že naposledy bol dlhodobo ubytovaný v penzióne žalobkyne od mája 2015 do novembra 2017, ale penzión už nikdy nedosiahne takú úroveň, akú mal predtým. Zákazníci z penziónu zmizli, pretože žalobkyňi prestali veriť, a noví neprichádzajú, pretože so žalobkyňou nechcú mať nič spoločné. Kamaráti sa dodnes čudujú a pýtajú sa i svedka, či znova býva v tej mučiarni. Tí klienti v penzióne sú buď úplne noví alebo takí, ktorých nezaujímá, čo sa so žalobkyňou dialo. Od mája 2015 je so žalobkyňou v každodennom kontakte aj cez internet. To čo sa stalo, počúval od ľudí aj zo správ a teraz spätne tak trochu sa aj obviňuje za to, že v roku 2010 z penziónu aj odišiel a prestal žalobkyňi veriť. Ale bolo to najľahšie riešenie a ani vlastne nechcel, aby ho niekto obviňoval z toho, že na tom stave, ako penzión vyzerá, má nejaký podiel. Aj kamaráti z roboty, ktorí sa mu smiali, že býva v mučiarni, trochu poznali žalobkyňu, keďže v roku 2008 tam mali aj vianočnú oslavu s kolegami. Svedok najskôr na ich narážky reagoval tak, že povedal, že tomu neverím a potom, keď v roku 2010 do penziónu prišiel a videl, ako, to tam vyzerá, tak im na tie narážky už radšej nič nehovoril, pretože si nebol na sto percent istý, že sa veci nestali tak, ako sa hovorilo. Od roku 2008 už organizované akcie s kolegami v penzióne nemali a už tam svedok chodil iba súkromne. V decembri 2009 tam aj chceli uskutočniť akciu, ale penzión bol v tom čase zatvorený, takže to nebolo možné.

34. Z výpovede svedka S. N. vyplynulo, že žalobkyňa bola jeho učiteľkou na základnej škole a poznajú sa asi 30 rokov. Neskôr, keď mal asi 20 rokov, jej robil záhradnícke služby a ich vzťahy sú odvtedy v priateľskej rovine. O trestnom stíhaní žalobkyne sa dozvedel z médií, pričom prvé, čo ho napadlo, bolo, že ide o nezmysel. Ľudia sa ho na to pýtali, čo o tom vie a on sám zapochyboval, že či náhodou nie je pravda, že žalobkyňa je vinná, aj keď si ju veľmi váži. O trestnom stíhaní žalobkyne sa rozprávalo všade a otázky v tomto smere mu boli nepríjemné. V čase, keď žalobkyňa bola vo väzbe, svedok pracoval v Bratislave a dokonca aj tam sa o tom rozprávalo. Stretol človeka, ktorého šofér bol bývalý člen Branno-bezpečnostného výboru SR a aj tí mali o trestnom stíhaní žalobkyne vedomosť. Bol to pán Juraj X., ktorý o tejto téme ohľadom žalobkyne aj v Bratislave debatoval. Pred trestným stíhaním žalobkyňu poznal ako žoviálnu spoločenskú osobu, s ktorou sa vedeli aj zabaviť. Žalobkyňa je známa tým, že ľudia, ktorí majú problém, ju vyhľadávajú. Vie, že sa starala o choré zvieratá, a preto mu prišlo ako nezmysel to, čo sa v médiách o žalobkyňu rozprávalo. Podľa svedka sa od žalobkyne odvrátilo veľa ľudí, nejaký čas ani on jej penzión nenavštevoval a teraz tam už chodievajú aj s deťmi. Čo sa týka dopadu na podnikanie žalobkyne, toto podnikanie bolo po jej prepustení z väzby podľa svedka spustené. Teraz, keď do penziónu príde, žalobkyňa vypomáha v kuchyni, nie je tam toľko obslužného personálu. Kedysi penzión slušne fungoval, ale teraz penzión nemá dobrú povesť.

35. Z výpovede svedka Pavla T. vyplynulo, že so žalobkyňou mali pracovno- obchodný vzťah, keďže bol manažérom spoločnosti, ktorá u nej v penzióne usporadúvala podujatia. V roku 2009 mal so žalobkyňou spoločné aktivity. Spoločnosť Auto štangel, s.r.o. v penzióne v tom čase trvalo ubytúvala 5 až 6 ľudí. Robili v penzióne školenia a prezentácie. Keď v roku 2009 v médiách prebehla správa, kde bol penzión označený ako mučiareň, ľudia ktorí do penziónu chodili, mu sami volali, čo sa stalo, ale on nevedel, počas trestného konania so žalobkyňou v kontakte nebol. V decembri v roku 2009 sa mala v penzióne konať akcia, rozlúčka, mali rozposlaných aj niekoľko pozvánok pre hostí z Čiech aj zo Slovenska, ale v dôsledku informácií o penzióne ako mučiarni svedkovi ľudia volali, že do toho penziónu odmietajú chodiť a uvedenú akciu museli zrušiť. Ľudia tam nechceli chodiť, pretože sa báli. Boli to všetko zákazníci z firmy, mohlo ich byť aj okolo 30. V decembri 2009 následne aj majiteľ firmy pán E. sám telefonicky oznámil, že si nepraje, aby akcie firmy boli usporadúvané v tomto penzióne. Svedok uviedol, že ich spoločnosť robila v penzióne mesačne tržby od 10.000-15.000,- eur, ľudia tam boli ubytovaní trvalo len sa striedali, v penzióne sa stravovali, prespávali. Spolupráca začala niekedy po roku 2000 a skončila v decembri v roku 2009, táto sa ďalej neobnovila. Niekedy koncom roka 2010 asi v decembri, svedok chcel vidieť žalobkyňu, tak sa zastavil v penzióne, ale i napriek dlhodobej spolupráci, ho žalobkyňa nespoznala, čo ho prekvapilo. Neskúmal jej zdravotný stav, ani ho neskúma, ale nevedel, či je chorá alebo či je v poriadku. Dávala mu otázky, že či je policajt. Zdala sa mu zmenená, celá sa triasla, bola čudná, bála sa ho. Svedok tam z týchto dôvodov ani nechcel dlhšie byť a nejako to zhoršovať, a tak radšej aj rýchlo odišiel. Myslel to dobre, prišiel neohlásene, ale nevyšlo to a vôbec sa mu žalobkyňa nezdála v pohode, asi mala psychické problémy.

36. Svedkyňa G. T., matka žalobkyne uviedla, že žalobkyňa dlhé obdobie zažíva ťažké chvíle, v súčasnosti je to iný človek. Kedysi bola plná elánu, starala sa o dve deti a rodinu, ale pomáhala aj ľuďom okolo, keď boli v núdzi. V súčasnosti je to chorá žena. Žalobkyňa po tom trestnom stíhaní na ľudí zanevrela, ľuďom neverí, hoci kedysi bola spontánna. Uviedla, že žalobkyňa bola vždy pracovitá a cieľavedomá. Učila na gymnáziu v Trenčíne, ale odtiaľ odišla, pretože potrebovala sama vychovať deti a z učiteľského platu to nebolo možné. Preto si začala budovať podnikanie. Zhorel jej dom, postavila nový, hoci má titul, robila aj manuálne. Momentálne ale vidí len ženu, ktorá sa musí pozbierať. Chcela by, aby sa ten životný elán žalobkyne vrátil. Penzión bol jej radosť, robila aj v kuchyni, a to robí stále, pričom problém, ktorý v dôsledku trestného konania má, rieši fyzickou prácou. Hostia v penzióne ju mali radi, keďže bola spontánna a venovala sa im, radi sa tam vracali. Bola tiež svedkom toho, že do penziónu za žalobkyňou prišiel akýsi pán, vydierač, ktorý dcéru zavolať von a pýtal od nej peniaze, no ona ho poslala preč. Uviedla, že penzión po jej zavretí do väzby, to bola anarchia. Jeden syn C. bol v base, druhý syn pracoval ďaleko od Trenčína, tam sa v penzióne vo veľkom kradlo. Pamätala si na deň 30.12.2009 keď s ďalším vnukom C., išla do domu a keď ho otvorili, vnuk jej hovoril: "Babka ani nechod' ďalej", pretože dom bol vykradnutý. Zavolali políciu. Prišiel solídny policajt, ktorý všetko popísal a fotografoval. Vypáčený bol obrovský trezor, bol to historický trezor. Boli v ňom akési doklady, obnos peňazí asi 15.000,- eur a aj kazeta so šperkami, ktoré darovala žalobkyne. Bola presvedčená, že dom mali zlodeji vyhliadnutý a že ho sledovali z vedľajšieho domu cez okienko. Aj susedia z domu oproti sami povedali, že si všimli, že v ten deň boli stiahnuté žalúzie, hoci ich nikdy nestahovali. Po tom, čo sa vrátila žalobkyňa z väzby, ona sa hneď pustila do roboty, aby zliepala to, čo z penziónu ostalo. Začalo sa to na ňu valiť, šířili sa reči, že bola zavretá, a to ju umáralo. Odmietala chodiť medzi ľuďmi, nechcela

pomoc, mala za to, že každý jej chce ublížiť. Bola psychicky na dne a ťažko znášala, že sa o trestnom konaní opakovane hovorilo v televízii. Doteraz sa s tým nevie zmieriť. Teraz sa ňou niekedy nie je ani reč, potrebuje svoj pokoj a podľa svedkyne aj psychologické preliečenie. Pred trestným konaním bola spontánna, života schopná, penzión jej nahrádzal spoločnosť, hostí si vždy získala. Penzión viedla ako rodinný penzión, vedela v ňom vytvoriť dobré prostredie. Žalobkyňa teraz do spoločnosti veľmi nechodí. Bolo umenie ju prehovoriť, že sa má obliecť dôstojne na pojednávanie. V penzióne upratuje izby, varí, stará sa o záhradu a zvieratá a hovorí, že len zvieratá jej neublížia. K jej zdravotnému stavu uviedla, že žalobkyňa tuhá fajčiarka. Zdravotne sa nikdy na nič nesťažovala, ale má srdcovú vadu, ktorú jej zistili ešte na vysokej škole, s ktorou sa ale dá bez problémov žiť. Sťažuje sa len fyzicky, že je unavená, že ju bolia nohy, kosti, ale to každého, kto fyzicky pracuje. Každý rok chodí na týždeň na preliečenie do ústavu, ktorý lieči pľúcne choroby v Nitre. Dlhoročne sa lieči na štítnu žľazu. Žalobkyňa a aj svedkyňa prežívali muky, keď bol Martin odsúdený, ale obe veria, že to s ním do budúca dobre dopadne.

37. Svedkyňa K. E. uviedla, že svedkyňu pozná od malička, je ako jej teta. Uviedla, že sa ona i jej rodičia dozvedeli z televízie alebo novin o trestnom stíhaní voči žalobkyni, pričom ona neverila, žeby sa takého niečoho mohla dopustiť. Pred trestným konaním boli v pravidelnom kontakte. Pokiaľ bola žalobkyňa vo väzbe, osobne sa nestretávali, ale posielala jej balíčky. Žalobkyňu si pamätala, že to bola vždy láskavá, veselá a spoločenská osoba, každému pomohla, keď vedela, a preto svedkyňa neverila, že sa takého konania mohla dopustiť. V súčasnosti sa navštevujú stále, v podstate rovnako intenzívne. Strávili spoločne Vianoce navštevujú sa aj cez víkendy. Žalobkyňu vníma v súčasnosti ako nešťastnú, sklamanú ženu, ktorá sa bojí ľudí a bojí sa toho, že sa môže všetko otočiť voči nej, aj to, čo robí v najlepšom úmysle. Navzájom sa však i teraz podporujú, pomáhajú si, chodí ďalej aj do penziónu. Pred trestným konaním to bol podnik, ktorý prosperoval, žalobkyňu veľmi tešilo podnikanie. Počas trestného konania však podnik upadol, keďže sa o penzión nemal kto starať a v podstate po návrate z väzby musela všetko žalobkyňa budovať nanovo od nuly. Uviedla, že u žalobkyni bývala v roku 2003 počas štúdia na strednej škole a v tom čase žalobkyňa pomáhala jednému chlapcovi z dediny, mal asi 10 rokov. Bol zo sociálne slabšej rodiny a nikto sa mu nevenoval. V škole mal zlý prospech, hrozilo, že pôjde do osobitnej školy. Žalobkyňa sa ho ujala, učila sa s ním, robila úlohy, dostal u nej vždy najesť, zaplatila mu v družine obedy a keď bolo treba, kúpila aj ošatenie. Chlapcovi sa prospech zlepšil, a to vďaka pomoci od žalobkyne. Následne sa táto pomoc a starostlivosť žalobkyne ešte aj otočila voči nej, keď začali ľudia hľadať dôvody, prečo mu pomáha.

38. Svedok MUDr. K. T., syn žalobkyne uviedol, že žalobkyňa aj pred trestným konaním svoje zdravotné problémy, ale trestné konanie určite negatívne ovplyvnilo jej zdravotný stav. Podľa jeho názoru psychicky aj fyzicky na 100% malo trestné konanie na mamu negatívny dopad. Zhoršil sa jej psychický stav, malo to dopad aj na jej pľúcnu diagnózu. Jeho vzťah so žalobkyňou trestné konanie negatívne nepoznačilo. Po tom všetkom, čo sa stalo, sa jej snaží aj viac pomáhať a snaží sa s ňou tráviť viac času. V čase trestného konania a po ňom si žalobkyňou často dlhé hodiny telefonovali, v telefóne plakala, hovorila „príď, neviem čo mám robiť“. Pred trestným konaním nezištne pomáhala, nie len svojim deťom, ale aj iným a za pomoc nič nečakala. Doučovala deti. Mnoho ľudí jej s odstupom času povedalo, že keby nebolo jej, nie sú tam, kde sú teraz. Žalobkyňu vníma ako silnú osobnosť, ľuďom sa aj naďalej snaží pomáhať, ale už to nie je také, ako predtým. Pomáha iba tomu, koho pozná, je opatrná a udržuje si odstup. Pred trestným konaním to bola nespútaná, veselá žena, teraz sa stráni ľudí, je ostýchavá, aj teraz povie „roberte si ako chcete, ale ja s tým už nechcem mať žiaden problém“. Stráni sa ľudí, predtým než bola trestné stíhaná, nič také na nej svedok nepozoroval, ale teraz je to markantný rozdiel. Uviedol, že penzión bol zakladaný na základe rozhodnutia jeho, jeho brata a žalobkyne, ktorá sa o všetko starala sama. Celý penzión riadila. Penzión fungoval pred trestným stíhaním dobre. Stal a padal na jednej osobe a to na žalobkyni, a preto v dôsledku trestného konania začal upadať. Keď svedok prišiel z Nemecka, aby po vzatí žalobkyne do väzby zariadil fungovanie penziónu, zariadil to tak, že zabezpečil jednu známu, ktorá sa mala starať o penzión, ale táto penzión rozkradla, narobila dlhy u dodávateľov, ktoré bolo treba potom vyrovnáť. Bola to pani T., ktorá v penzióne už skôr pomáhala, poznala pomery v penzióne, vedela ako to funguje. Preto ju považoval ako dobrú voľbu a preto ju oslovil. On v tom čase konateľské oprávnenie spoločnosti nevykonával. Uviedol, že z Nemecka prišiel do Leopoldova, keď mu oznámili, aby si došiel prevziať kľúč od trezoru v dome, kde boli peniaze a šperky. Tri hodiny čakal vo väzbe v búde, a nakoniec vyšetrovatelka oznámila, že mama nepríde a kľúč nedostane. O pár dní na to dom vykradli. V novinách sa písalo o penzióne ako o mučiarni. Ľudia ho prestali navštevovať, od starej mamy vie, že sa po Trenčíne rozprávalo, akí sú celá rodina zlí ľudia, aj z tohto dôvodu biznis určite utrpel. Svedok mal v tom čase ako jediný adekvátny príjem, a preto podnikanie aj finančne dotoval. On dal

peniaze na rozbeh, aj celý úver bol písaný na svedkovo meno, hoci o všetko sa starala iba žalobkyňa. Vypomáhal finančne aj vtedy, keď to v niektorých mesiacoch, keďže ide o sezónny biznis, nešlo a aj po návrate z väzby, keď to bolo potrebné, penzión svedok finančne podporoval. Bolo treba vyplatiť dlhy, ktoré narobila pani T.. Svedok uviedol, že on bol konateľ, a to pre prípad, keď by sa žalobkyni niečo stalo. Žalobkyňa mala v tomto náročnom období aj sebadeštrukčné sklony. Uviedol, že žalobkyňa počas pobytu vo väzbe trpela aj depresiami hovorila, že už nevládze, že už nemôže, nechce ďalej nič robiť. K splácaniu úveru uvádzal, že splátky úveru odchádzali síce z jeho bankového účtu, keďže bol dlžník, ale žalobkyňa mu posielala pravidelne peniaze na účet z výnosov z podnikania.

39. Zákonné ustanovenia:

Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu vydania rozhodnutí - uznesení o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, uznesenia o vzatí do väzby (ďalej len zákon 514/2003 Z.z.), tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a/, c/ a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe. (2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 8 ods. 5 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby.

Podľa § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku(ďalej len "žiadost") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

Podľa § 17 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z., v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01.02.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

40. Súd posúdil uplatnený nárok podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení účinných ku dňu vydania nezákonných rozhodnutí (znenie zákona účinné od 01.01.2009 do 31.12.2010). K otázke orgánu konajúceho sa štát v tomto konaní sa súd vyjadril už v odsekoch 8 až 10 vyššie, pričom pri ustálení orgánu vychádzal zo znenia zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 01.01.2013, nakoľko ustálenie orgánu konajúceho za súd je procesnou otázkou, ustanovenie § 4 tohto zákona upravujúce zastúpenie štátu je procesnoprávnou normou, a teda pre účely tejto otázky bolo potrebné aplikovať znenie zákona účinné v čase začatia konania a rozhodovania súdu.

41. Súd konštatuje, že nárok bol žalobkyňou riadne predbežne prerokovaný, a to žiadosťou zo dňa 14.03.2016 podanou na Ministerstvo spravodlivosti SR a Generálnu prokuratúru SR, pričom nárok nebol uspokojený ani len sčasti. Žiadosť vecne prejednálo síce Ministerstvo spravodlivosti SR a nie Generálna prokuratúra SR oprávnená konať v tejto veci za štát (ktorá žiadosť bez prejednania postúpila), avšak to nič na veci nemení, pretože ak si orgány nevedia ustáliť medzi sebou, kto z nich je oprávnený konať vo veci predbežného prerokovania nároku, nemôže to byť na ťarchu žiadateľa. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku je čo do obsahu prakticky zhodná s podanou žalobou, prerokované tak boli všetky čiastkové nároky uplatnené žalobou v tomto konaní, v rovnakom rozsahu, v akom sú aj žalované a uplatnená bola náhrada škody tiež z titulu rovnakých rozhodnutí, ktoré žalobkyňa označila za nezákonné. Bola preto splnená podmienka vyžadovaná podľa § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 5 citovaného zákona.

42. Zákon č. 514/2003 Z.z. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri jej výkone, ak sú splnené podmienky zodpovednosti podľa tohto zákona. Vznik zodpovednosti štátu predpokladá: a/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, b/existenciu škody, c/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a existenciou

škody. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci má povahu objektívnej zodpovednosti, t.j. zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Zákon nepozná ani žiadny liberačný dôvod, na základe ktorého by bolo možné sa tejto zodpovednosti zbaviť.

43. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je okolnosť, že toto rozhodnutie bolo príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť. Aj v tomto prípade však treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nezákonným zásahom štátu bola odčinená.

44. V danej veci uznesením Prezídia Policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, 1. Odd. vyšetrovania zo dňa 08.11.2009 bolo vznesené obvinenie žalobkyňi za zločin pozbavenia osobnej slobody spolupáchateľstvom a zločin vydierania spolupáchateľstvom. Uznesením Generálnej prokuratúry SR zo dňa 13.11.2009 bola sťažnosť žalobkyne proti tomuto uzneseniu zamietnutá. Uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 0Tp/80/2009 zo dňa 12.11.2009 bola žalobkyňa vzatá do väzby so začiatkom väzby dňa 08.11.2009 o 16,40 hod. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 3Tpo/39/2009-44 zo dňa 10.12.2009 sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu o vzatí do väzby zamietol. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23Tpo/14/2010-62 zo dňa 26.04.2010 bolo rozhodnuté, že sa žalobkyňa prepúšťa z väzby na slobodu. Dňa 04.05.2010 podal prokurátor Generálnej prokuratúry SR Okresnému súdu Trenčín obžalobu na žalobkyňu pre spáchanie skutku opísaného v obžalobe, ktorým sa mala dopustiť zločinu pozbavenia osobnej slobody vo forme spolupáchateľstva a zločinu vydierania vo forme spolupáchateľstva. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp.zn. 2T/57/2010 zo dňa 20.11.2013 bola žalobkyňa spod obžaloby pre zločin pozbavenia osobnej slobody vo forme spolupáchateľstva a zločin vydierania vo forme spolupáchateľstva, oslobodená z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchala. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23To/26/2014-2081 zo dňa 24.04.2014 bolo odvolanie prokurátora v časti smerujúcej proti oslobodzujúcemu výroku týkajúceho sa žalobkyne ako nedôvodné zamietnuté.

45. Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. V prípade, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby, súdna judikatúra má za to, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov (ako napr. vopred prerokovaný nárok na náhradu škody písomne podanou žiadosťou) zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Vzhľadom na uvedené je potrebné, s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a tiež dôvody, vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté, a teda v rámci spoločnosti utrpel ujmu, ktorú by ako poškodený mal mať nahradenú. Avšak tento právny nárok treba hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale aj vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 vyššie uvedeného zákona č. 514/2003 Z.z.. Ak má byť štát skutočne považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prihliadnuť, že štát nemá slobodnú voľbu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 M Cdo 15/2009).

46. Prejednávaná vec je špecifická v tom, že k oslobodeniu spod obžaloby došlo pre nepreukázanie toho, že žalobkyňa skutok spáchala, a to predovšetkým z dôvodu, že hlavný svedok, ktorý ju zo spáchania skutku svojou výpoveďou usvedčoval, v konaní pred súdom svoju výpoveď zmenil a iné v konaní vykonané dôkazy žalobkyňu zo spáchania skutku neusvedčovali. Obdobnú situáciu riešil Ústavný súd

SR v náleze I. ÚS 540/2016-33 zo dňa 13.12.2016, v ktorom prípade došlo k oslobodeniu sťažovateľa spod obžaloby z toho dôvodu, že prokurátor ustúpil od obžaloby, nakoľko svedkovia pred súdom svoju výpoveď oproti výpovede z prípravného konania zmenili. Prvostupňový i odvolací súd žalobu sťažovateľa o náhradu škody voči štátu z titulu nezákonného rozhodnutia zamietli, pričom Ústavný súd konštatoval, že takýmto rozhodnutím došlo k zásahu do práv sťažovateľa. Okrem toho konštatoval, že pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Vyslovil, že ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku, tak bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca. Z uvedeného vyplýva, že ani skutočnosť, že oslobodenie žalobkyne spod obžaloby bolo najmä prejavom toho, že svedok skôr žalobkyňu usvedčujúci zo spáchania skutku, zmenil svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní pred súdom, nemôže zbaviť štát zodpovednosti za konanie svojich orgánov a dôvod oslobodenia spod obžaloby v tomto prípade nie je rozhodujúci. Treba mať totiž na pamäti vždy to, že v právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana a takým zásahom nepochybne je i prípad žalobkyne. Tiež sa žiada dodať, že oslobodenie žalobkyne spod obžaloby nebolo len prejavom toho, že kľúčový svedok zmenil pred súdom výpoveď (za čo bol aj odstíhaný), ale i to, že ani iné dôkazy prokurátorom v konaní produkované nepreukázali nad všetky pochybnosti vinu žalobkyne. Neobstoja preto argumenty žalovaného, že vzhľadom na toto špecifikum nie je možné považovať uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné.

47. V dôsledku oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Trenčín v trestnej veci žalobkyne je tiež väzbu žalobkyne v danej veci nutné v zmysle § 8 ods. 5 písm. b/ zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci považovať za nezákonnú. Žalobkyňa pritom podala proti uzneseniu o vznesení obvinenia ako aj proti uzneseniu o jej vzatí do väzby sťažnosti, ktorým nebolo vyhovené, čím bola naplnená zákonná podmienka pre uplatnenie náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa § 6 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Prvý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a síce existencia nezákonných rozhodnutí, tak bola splnená.

48. Pokiaľ ide o škodu, podľa § 17 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Za skutočnú škodu treba považovať ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v podobe trvalého zmenšenia jeho majetku, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Ide pritom o reálny rozdiel medzi hodnotou majetku poškodeného pred vznikom škody a hodnotou jeho majetku po jej vzniku. Ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, prípadne nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať pri pravidel'nom behu vecí, nebyť škodovej udalosti. K jednotlivým nárokom na náhradu škody súd uvádza nasledovné:

49. Žalobkyňa si uplatnila náhradu škody titulom uhradených splátok úveru, ktorý bol použitý na výstavbu polyfunkčného objektu, v ktorom sídli Penzión In, ktoré boli uhradené počas jej pobytu vo väzbe (za november 2009 - apríl 2010) v počte 6 x 1493,73 eur, v sume 8.962,38 eur. Tieto majú podľa jej tvrdení predstavovať skutočnú škodu spôsobenú v príčinnej súvislosti s nezákonným trestným stíhaním a väzbou. Súd však dospel k záveru, že v tejto časti nárok nie je dôvodný. Povinnosť platiť úverové splátky je zmluvnou povinnosťou dlžníka, na ktorú sa zmluvne slobodne zaviazal a táto povinnosť je daná a trvá bez ohľadu na iné skutočnosti, a teda aj bez ohľadu na pobyt dlžníka vo väzbe. V danom prípade úplne absentuje príčinná súvislosť s tvrdeným nezákonným rozhodnutím o väzbe. V danom prípade by príčinná súvislosť bola daná vtedy, ak by bez nezákonného rozhodnutia o väzbe nebola bývala vznikla škoda. O takýto priamy vzťah príčiny a následku sa však nejedná, pretože žalobkyňa počas pobytu vo väzbe (uplatnené sú totiž len splátky uhradené počas jej pobytu vo väzbe) platila splátky úveru, ktoré by musela platiť bez ohľadu na to, či by vo väzbe bola alebo nebola, teda platila by ich aj nebyť trestného stíhania a väzby. V tomto prípade teda uplatnená suma v podobe uhradených splátok nie je peňažnou sumou, ktorú by žalobkyňa zaplatila len a práve preto, že bola vo väzbe. Neplatí tak tvrdenie, že nebyť pobytu vo väzbe, tak by k ich úhrade nedošlo. Tiež sa nejedná o prípad, že by uplatnená suma úverových splátok predstavovala peňažné prostriedky žalobkyňou márne vynaložené, pretože zbytočnosť ich vynaloženia bola spôsobená práve nezákonnou väzbou. Nepochybne o márne vynaložené prostriedky sa jednáť nemôže, keďže ich vynakladaním dochádzalo aj počas pobytu žalobkyne vo väzbe k plneniu zmluvného záväzku a väzba do tohto chodu veci nijakým spôsobom nezasiahla a nespôsobila márnosť vynaloženia týchto prostriedkov. Pre úplnosť tiež treba dodať, že nebyť i nedostatku príčinnej súvislosti, je pochybné,

o kom by sa vo vzťahu k tomuto nároku mohlo uvažovať ako o poškodenom, keď z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dlžníkom zo zmluvy o úvere nebola žalobkyňa, ale jej syn. Okrem toho, ak si žalobkyňa uplatnila túto škodu tvrdiac, že si uplatňuje splátky uhradené v čase jej pobytu vo väzbe v počte splátok 6, tak z predloženého výpisu z účtu vyplynulo, že počas pobytu žalobkyne vo väzbe (november 2009 až apríl 2010) mali byť uhradené len 4 splátky (13.11.2009, 14.12.2009, 14.01.2010, 12.03.2010), teda ani uplatnená suma nekorešponduje s počtom uhradených splátok v danom období väzby. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené, súd žalobu v tejto časti vrátane prislúchajúcich úrokov z omeškania ako nedôvodnú zamietol.

50. Ďalej si žalobkyňa uplatnila náhradu škody vo výške 1.584,49 eur ako stratu na hospodárskom výsledku Penziónu In v období november - december 2009 a vo výške 14.484,96 eur v období január - apríl 2010, spolu v sume 16.069,45 eur. Ide teda o stratu na hospodárskom výsledku penziónu za čas strávený žalobkyňou vo väzbe. Ani v tejto časti žaloba nie je dôvodná. V prvom rade je treba si uvedomiť, že osobou, ktorej vzniká nárok na náhradu škody v zmysle zák.č. 514/2003 Z.z., je vždy priamo tá osoba, ten účastník konania, koho sa nezákonné rozhodnutie dotýka, v prípade rozhodnutia o väzbe tá osoba, ktorá bola vzatá do väzby (§ 5 ods. 1 a § 8 ods. 5 cit. zák.), teda iba žalobkyňa ako fyzická osoba. V tomto konaní teda možno uplatniť len tú škodu, ktorá vznikla priamo žalobkyňi ako fyzickej osobe. Ak si žalobkyňa v tomto konaní uplatňuje náhradu škody vyčíslenú ako hospodársku stratu Penziónu In, ktorý prevádzkovala obchodná spoločnosť RELATA, s.r.o., potom žalobkyňa nie je subjektom, ktorému mohla v tejto súvislosti vzniknúť skutočná škoda a na uplatnenie takejto škody nie je žalobkyňa aktívne vecne legitimovaná. Žalobkyňou takto uplatnená škoda pritom nepredstavuje škodu, ktorá vznikla jej ako fyzickej osobe (napríklad ako jej stratu na zárobku ako fyzickej osoby), ale nedôvodne sa domáha náhrady škody, ktorá mala vzniknúť tretiemu subjektu. Už len táto okolnosť je dôvodom na zamietnutie žaloby v tejto časti. Okrem toho tiež treba dodať, že ak by aj škodu uplatňoval aktívne vecne legitimovaný subjekt, potom v konaní nebola preukázaná existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonnými rozhodnutiami a vznikom škody. Žalobkyňa predložila listinu označenú ako hlavná kniha analytickej evidencie spol. RELATA, s.r.o. za obdobie od mesiacov 11-12/2009 (kedy bola vo väzbe) a potom od 01.01.2015 do 30.04.2015, teda za obdobie, ktoré nemá vôbec žiaden ani len časový súvis s trestným konaním, ktoré bolo právoplatne skončené v roku 2014. Okrem toho ide o listinu, z ktorej nemožno ani vyvodit', že sa jedná o prehľad hospodárskeho výsledku týkajúci sa Penziónu In, keďže ide o hlavnú knihu analytickej evidencie spol. RELATA, s.r.o., ktorá podľa výpisu z obchodného registra mala v rozhodnej dobe zapísané množstvo predmetov činností a nie je možné bez ďalšieho vyvodit', či deklarovaná strata sa týkala práve sféry prevádzkovania penziónu, resp. inej prevádzkovej činnosti. Zo samotných listín nemožno vyvodit', že k deklarovanej škode došlo v priamej príčinnej súvislosti iba s pobytom žalobkyne vo väzbe, kedy, ako žalobkyňa tvrdí, bola činnosť Penziónu výlučne z dôvodu jej väzby „paralyzovaná“. Sama uvádza, že ochromenie činnosti penziónu spôsobil nielen jej pobyt vo väzbe, ale i väzobný pobyt ostatných zamestnancov penziónu. Tiež sa javí ako nutné dodať, že počas pobytu žalobkyne vo väzbe, ako vyplynulo z dokazovania, penzión bol v prevádzke, nakoľko konateľ spoločnosti, syn žalobkyne najal osoby, ktoré mali kontinuálne prevádzkovať penzión, ktoré osoby však podľa zhodných tvrdení žalobkyne i svedka Daniela T., penzión rozkradli a narobili dlhy. Aj vzhľadom na tieto zistené skutočnosti preto v konaní žalobkyňa neunesla ani dôkazné bremeno o tom, že tvrdená hospodárska škoda vznikla v priamej príčinnej súvislosti s jej väzbou tak, ako tvrdí, keďže sa javí ako pravdepodobné, že zlý hospodársky výsledok bol spôsobený práve tretími osobami, ktorým sa konateľ spoločnosti rozhodol prevádzku penziónu dočasne zverit'. V takomto prípade nebol tak ani preukázaný vzťah príčiny a následku medzi tvrdenými nezákonnými rozhodnutiami a škodou v podobe hospodárskej straty spoločnosti. Aj z týchto dôvodov bolo nutné žalobu v tejto časti vrátane prislúchajúcich úrokov z omeškania zamietnuť.

51. Ďalej si žalobkyňa uplatnila škodu, ktorá jej mala byť spôsobená v dôsledku krádeže, ku ktorej došlo počas jej pobytu vo väzbe v rodinnom dome, ktorý obývala, pričom škoda bola vyčíslená v sume 29.031,54 eur. Súd konštatuje, že aj čo do tohto nároku absentuje priama príčinná súvislosť s nezákonnými rozhodnutiami. Žalobkyňa tvrdila, že nebyť jej pobytu vo väzbe, počas ktorej dom ostal opustený, ku krádeži by nedošlo. Vzťah príčiny a následku musí byť vždy priamy a bezprostredný, pričom vznik škody nemožno viazať na existenciu akejkoľvek príčiny, ktorá nastala pred jej vznikom. V prejednávanej veci vznik škody nie je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, pričom samotné podozrenie žalobkyne, že keby nebola vo väzbe, nedošlo by ku krádeži, pretože dom by neostal opustený, samotnú príčinnú súvislosť založiť nemôže. Jej subjektívne presvedčenie, že krádež akokoľvek bezprostredne súvisí s jej trestným stíhaním a väzbou ostalo v rovine nepreukázaných

tvrdení, keď toto nevyplývalo ani z pripojeného vyšetrovacieho spisu týkajúceho sa uvedenej krádeže, ktoré je t.č. stále prerušené, pretože sa nepodarilo zistiť skutočnosti, oprávňujúce začať trestné stíhanie voči konkrétnej osobe. Uplatnená škoda je v priamej príčinnej súvislosti výlučne s konaním t.č. neznámeho páchatela, voči ktorému, ak sa ho podarí stotožniť a dokáže sa mu vina, si môže žalobkyňa náhradu tejto škody uplatniť. Len medzi konaním páchatela, ktorý odcudzil či poškodil majetok žalobkyne a vyčíslenou škodou je priama a bezprostredná súvislosť, nie však medzi vytykávanými nezákonnými rozhodnutiami a škodou spôsobenou krádežou, pričom časové súvislosti (tj. že ku krádeži došlo práve počas väzby žalobkyne) zodpovednosť štátu založiť nemôže. Nie je totiž rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku, ktorá ale čo do tohto nároku v žiadnom prípade nie je daná. Nemožno bez ďalšieho vylúčiť, že by ku škode na veciach žalobkyne nebolo došlo aj nebyť väzby žalobkyne. Väzba žalobkyne totiž škodu priamo nevyvolala, a preto zodpovednosť štátu daná byť nemôže. Vzhľadom na vyššie uvedené súd žalobu žalobkyne i v tejto časti vrátane prislúchajúcich úrokov z omeškania zamietol.

52. Predmetom konania ďalej je i nárok na náhradu trov obhajoby žalobkyne v trestnom konaní, pričom tento nárok sa odškodňuje v zmysle § 18 ods. 1 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu škody v sume 5.271,14 eur titulom vyúčtovaných trov obhajcom JUDr. M. G.. V konaní nebolo sporné, pretože to tvrdila sama žalobkyňa, že z tohto vyúčtovania uhradila obhajcovi len sumu 4.000,- eur (čo vyplynulo aj z predloženého výpisu z účtu) a zvyšok tejto sumy ešte neuhradila. Vo vzťahu ku škode, ktorá mala žalobkyňu vzniknúť tým, že jej právny zástupca v súvislosti so zastupovaním v jej trestnej veci vyúčtoval trovy obhajoby, súd zdôrazňuje, že vo vzťahu k okamihu vzniku škody, pokiaľ dlžník nezaplatil dlžnú čiastku svojmu veriteľovi, škoda mu zatiaľ nevznikla, pretože samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi ani prípadne súdne rozhodnutie o povinnosti dlžníka zaplatiť dlh, neznižuje majetkový stav poškodeného, teda dlžníka a nie je skutočnou škodou ani ušlým ziskom (viď rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25Cdo 2328/2004 <<http://merit.slv.cz/25Cdo2328/2004>>). Za tohto stavu potom súd konštatuje, že pokiaľ žalobkyňa svojmu právnomu zástupcovi trovy obhajoby v sume 1.271,14 eur doposiaľ nezaplatila, nemožno hovoriť čo do tohto rozsahu na jej strane o vzniku škody, pretože ešte v tomto rozsahu nedošlo k zmenšeniu jej majetku. Čo do zaplatenia sumy 1.271,14 eur preto bez ďalšieho žaloba dôvodná byť nemôže, a preto ju súd zamietol. Do úvahy preto prichádza len náhrada škody titulom vyplatených trov v rozsahu 4.000,- eur. Žalovaný namietal, že nie všetky úkony právnej služby boli vykonané účelne (konkrétne namietal porady a rozhovory z r. 2010, tri porady v roku 2011, dve porady v roku 2012 a 2013, jednu poradu v roku 2014, tri oboznamovanie sa s výsledkami vyšetrovania, 3 písomné podania z 9.7.2010, 30.4.2012, 18.3.2014). Súd sa preto musel zaoberať aj touto námietkou, a to aj v kontexte rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 28. apríla 2016 sp. zn. 6 Cdo 402/2015 zverejneného v Zbierke stanovísk NS č. 2/2018, ktoré je (hoci sa týkalo aplikácie predošlého zákona č. 58/1969 Zb.) použiteľné aj na prejednávajúcu vec a z ktorého vyplýva, že súd môže priznať len náhradu účelne vynaložených trov, výška ktorých zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase robenia úkonov. Niet dôvodu, aby štát uhradil poškodenému v tomto špecifickom prípade náhrady škody všetky náklady, ktoré vynaložil v trestnom konaní na svoju obhajobu. Obsah základného práva obvineného na právnu pomoc pri obhajobe v trestnom konaní spočívajúci v možnosti zvoliť si obhajcu, nemôže byť z hľadiska rozsahu nároku na náhradu škody proti štátu neobmedzený. Bolo by popretím základných predpokladov pre náhradu škody, aby štát hradil aj náklady spojené so zastúpením, ktoré boli poškodeným vynaložené bezúčelne. Súd preto musel posúdiť účelnosť vynaložených trov. S tým sa vysporiadal súd nasledovne:

53. Základná tarifná odmena 1 úkonu právnej služby v zmysle § 12 ods. 3 písm. c/ vyhlášky 655/2004 Z.z. predstavuje v prejednávanej veci 1/6 výpočtového základu, čo v roku 2010 činilo 120,23 eur, v r. 2011 sumu 123,50 eur, v r. 2012 127,16 eur, v r. 2013 sumu 130,16 eur a v roku 2014 sumu 134,- eur. Režijný paušál pre r. 2010 bol 7,21 eur, pre r. 2011 bol 7,41 eur, pre r. 2012 bol 7,63 eur, pre rok 2013 bol 7,81 eur, pre rok 2014 bol 8,04 eur. Výpočet uplatnenej tarifnej odmeny advokáta za jednotlivé úkony právnej služby ani výšku režijného paušálu žalovaný ani nenamietal ako nesprávny. Namietal neúčelnosť niektorých úkonov právnej služby, to, že sa týkali nielen žalobkyne ale aj iných spoluobžalovaných a tiež to, že dĺžky hlavných pojednávaní nekorešpondujú s ich skutočnou dĺžkou konania vzhľadom na to, že boli aj prerušované. Súd posudzoval úkony podľa vyhl. 655/2004 Z.z. (ďalej len vyhl.) účinnej v znení vždy podľa času jednotlivých úkonov (keďže v priebehu poskytovania právnej služby sa jej znenie opakovane menilo). K jednotlivým úkonom súd konštatuje nasledovne:

K jednotlivým úkonom právnej služby:

1. príprava a prevzatie vrátane prvej porady s klientom (12.3.2010) - účelne vykonaný úkon potrebný pre zahájenie obhajoby : tarifná odmena + režijný paušál: 120,23 eur + 7,21 eur.

2. ďalšia porada s klientom (18.3.2010) - úkon hodnotí súd ako úkon v rozpore s § 14 ods. 3 vyhl., podľa ktorého ak po poslednej porade alebo rokovaní s klientom alebo protistranou nasleduje ďalšia porada alebo rokovanie a medzitým nedošlo k inému úkonu právnej služby, tak odmena za túto ďalšiu poradu alebo rokovanie advokátovi nepatrí. Prvý úkon právnej služby z 12.03.2010 totiž nie je sám osebe len prípravou a prevzatím právneho zastúpenia, ale v zmysle § 14 ods. 1 písm. a/ vyhl. ide o prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, to znamená, že už vrámci tohto úkonu je vždy zahrnutá a odmeňovaná i prvá porada s klientom. Je to logické, nakoľko len ťažko si možno predstaviť, že by advokát mohol prevziať a pripraviť si právne zastúpenie bez toho, aby mu klient predniesol požiadavku, uviedol ho do problematiky na prvom stretnutí, na ktorom dôjde k počiatočnému prerokovaniu veci. Preto už tento prvý úkon je nielen prípravou a prevzatím zastúpenia (ako to označuje a chápe predložené vyúčtovanie), ale súčasne vrámci neho sa realizuje a odmeňuje aj prvá porada s klientom. Vychádzajúc z tejto úvahy, potom ak po úkone z 12.3.2010, ktorým je príprava a prevzatie zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, je uplatnená odmena za bezprostredne nasledujúci úkon z 18.3.2010, ktorým je ďalšia porada s klientom, protistranou, potom pravidlo ustanovené v § 14 ods. 3 vyhl. bráni tomu, aby súd mohol priznať náhradu za toto druhé rokovanie.

3. účasť na verejnom zasadnutí z 26.03.2010 (rozhodovanie o žiadosti iba žalobkyne o prepustenie z väzby): 1 z 120,23 eur (§14 ods. 2 písm. e/ vyhl.) je tarifná odmena 60,11 eur + režijný paušál 7,21 eur

4. ďalší rozhovor vo väzbe z 26.03.2010 : úkon považovaný za účelný- preukázaný potvrdením o predvedení (čas od 15,15 do 16,30 hod), nakoľko bol vykonaný po verejnom zasadnutí, na ktorom sa rozhodovalo o žiadosti žalobkyne o prepustenie z väzby po tom, čo bola podaná sťažnosť proti uzneseniu a pred oboznamovaním sa s výsledkami vyšetrovania; takýto úkon bez ďalšieho nemožno hodnotiť ako neúčelný, keďže v medziobdobí boli vykonané iné dôležité úkony, ktoré odôvodňovali osobnú konzultáciu žalobkyne s obhajcom: tarifná odmena 120,23 eur + režijný paušál 7,21 eur.

5. ďalší rozhovor vo väzbe z 9.4.2010: v rozpore s § 14 ods. 3 vyhl., nakoľko nasleduje bezprostredne za predošlou poradou s klientkou; náhrada trov za tento úkon preto nepatrí,

6. podanie vo veci samej - doplnenie dôvodov sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu z 26.3.2010 : úkon nenamietaný žalovaným : tarifná odmena v 1 z 120,23 eur (§ 14 ods. 2 písm. d/ vyhl.) v sume 60,11 eur + režijný paušál 7,21 eur

7-8-9 oboznamovanie sa s výsledkami vyšetrovania v dňoch 14.4.2010. 15.4.2010 a 19.4.2010: Tieto úkony sa uskutočnili (záznamy o preštudovaní vyšetrovacieho z dní 14.4., 15.4. a 19.4.2010).Súd konštatuje, že totožný obhajca zastupoval (na rozdiel od predošlých úkonov) už všetkých štyroch spoluobvinených (žalobkyňa, M. T. M. G. a R. T.), a teda oboznamovanie sa s výsledkami vyšetrovania bolo úkonom v prospech všetkých štyroch obvinených, tieto úkony sa týkali teda všetkých a nielen žalobkyne. Nie je preto dôvodné, aby náklady za tieto úkony dotýkajúce sa všetkých spoluobvinených znášal štát, a teda je dôvodné, tieto náklady rozdeliť. Oboznamovanie obhajcu zo spisom trvalo podľa záznamov dňa 14.4.2010 od 11 hod do 17 hod., dňa 15.4.2010 od 10,30 ho do 11,30 hod, dňa 19.4.2010 od 8,30 hod do 11,30 hod a od 12,30 hod do 14,00 hod. Odmena podľa § 14 ods. 1 písm. d/ vyhl. sa priznáva za každé začaté 2 hodiny, celkovo bolo uplatnených 6 základných tarifných odmien (čo korešponduje s počtom začatých dvojhodín). Nakoľko zastupoval obhajca 4 spoluobvinených pri preštudovaní spisov, tak podľa § 13 ods. 2 vyhl., účinnej v rozhodnom čase, základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 20 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Tarifná odmena za 1 osobu potom činila 96,18 eur (80% z 120,23 eur), čo je potom základná tarifná odmena za 1 zastupujúceho x 6 začatých dvojhodín, čo spolu činí na žalobkyňu pripadajúcu odmenu v sume 577,08 eur. Režijný paušál sa nenásobí počtom klientov spoločne zastupovaných. Režijné paušály boli uplatnené 3 po 7,21 eur (za každý deň), tj. 21,63 eur, z toho 1 pripadajúca na žalobkyňu je 5,41 eur.

10-11-12-13 ďalší rozhovor, resp. ďalšia porada s klientom vo väzbe v dňoch 23.4.2010, 7.5.2010, 13.5.2010 a 19.5.2010. Z týchto úkonov je možné a dôvodné považovať ako účelný len 1 z týchto úkonov právnej služby, pretože zvyšné 3 sú v rozpore s § 14 ods. 3 vyhl, pretože nasledujú bezprostredne po sebe. 1 porada pritom nepochybne účelná bola, nakoľko nasledovala po preštudovaní spisov po ukončení vyšetrovania, kedy bolo potrebné vykonať poradu na zváženie ďalšieho postupu v obhajobe, zhodnotenia dokazovania a zváženia prípadných návrhov na doplnenie dokazovania. Preto za 1 poradu

patriť tarifná odmena 120,23 eur + režijný paušál 7,21 eur. Za zvyšné porady, resp. rokovania, ktoré nasledujú po sebe, náhrada patriť nemôže.

14. účasť obhajcu na verejnom zasadnutí 2.7.2010 - bez prejednávania bolo odročené, JUDr. G. bol jediným obhajcom prítomným na zasadnutí, pričom sa zasadnutie týkalo všetkých 4 obžalovaných, vzhľadom na čo môže žalobkyni patriť náhrada len za, na ňu pripadajúcu, časť. Podľa § 13 ods. 2 vyhl. účinnnej v rozhodnom čase, základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Základná sadzba tarifnej odmeny bola 120,23 eur, z čoho 50% je 60,12 eur, čo je tarifná odmena za jedného zastupujúceho, teda ide o časť odmeny pripadajúcu na žalobkyňu. Z toho možno priznať len 1 podľa § 14 ods. 5 písm. b/ vyhl., čo predstavuje odmenu v sume 15 eur. Režijný paušál bol 7,21 eur, ale ten sa počtom klientov nenásobí, čo platí pre všetky úkony vykonávané pre viacerých klientov (Režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. patriť za jednotlivé úkony právnej služby bez ohľadu na to, koľko klientov advokát zastupuje, nakoľko pri zastupovaní viacerých osôb v zmysle § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ide o spoločné úkony, a preto náhrada režijného paušálu sa nenásobí počtom klientov ani neznižuje o 20 %, resp. od 1. 6. 2010 o 50 % - viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. augusta 2010, sp. zn. 5Sžo/205/2010). Preto, ak sa má zohľadniť len na žalobkyňu pripadajúca časť, potom možno zohľadniť len 1, čo činí sumu 1,80 eur.

15. písomné podanie na súd z 9.7.2010 - návrh na vykonanie dôkazov: Tento úkon žalovaný namietal ako neúčelný, ale túto svoju argumentáciu bližšie nerozvinul. Súd konštatuje, že podľa obsahu ide o riadne podanie vo veci samej, zosumarizovanie dôkazných návrhov. Toto podanie súd zohľadnil, ale nakoľko sa týkalo všetkých 4 spoluobžalovaných, tak opäť len v rozsahu pripadajúcom na žalobkyňu. Základná sadzba tarifnej odmeny bola 120,23 eur, z čoho 50% podľa § 13 ods. 2 vyhl. je 60,11 eur, čo je tarifná odmena za jedného zastupujúceho, teda ide o časť odmeny pripadajúcu na žalobkyňu. Režijný paušál možno zohľadniť vzhľadom na skutočnosti uvedené v predošlom odseku, tiež iba v rozsahu 1 z 7,21 eur, čo je 1,80 eur.

16. verejné zasadnutie na OSTN z 9.7.2010, opäť išlo o úkon týkajúci sa všetkých 4 obžalovaných, ktorých zastupoval ten istý obhajca. Základná sadzba tarifnej odmeny bola 120,23 eur, z čoho 50% podľa § 13 ods. 2 vyhl. je 60,12 eur, čo je tarifná odmena za jedného zastupujúceho, teda ide o časť odmeny pripadajúcu na žalobkyňu. V zmysle § 14 ods. 3 písm. d/ vyhl. možno priznať len 1 odmeny, lebo ide o verejné zasadnutie, teda tarifná odmena pripadajúca na žalobkyňu je 30,06 eur. Režijný paušál možno zohľadniť vzhľadom na skutočnosti uvedené v predošlom odseku, tiež iba v rozsahu 1 z 7,21 eur, čo je 1,80 eur.

17. porada s klientkou 24.01.2011 - súd považuje za účelne vykonaný, nakoľko išlo o poradu s klientkou pred prvým hlavným pojednávaním po predbežnom prejednaní obžaloby, tj. pred novou etapou trestného konania a súčasne v tejto fáze nie je účtovaná iná porada, ktorá by bola bezprostredne, resp. v krátkom časovom slede za sebou. Potvrdenie o jej vykonaní je záznam podpísaný obhajcom a žalobkyňou potvrdzujúci jej uskutočnenie (č.l.19). Porada bola len so žalobkyňou, preto tarifná odmena je v zmysle § 14 ods. 2 písm. a/ vyhl. v rozsahu 2/3 zo sumy 123,50 eur, čo je 82,33 eur. Nakoľko išlo o úkon len vo vzťahu k žalobkyne, režijný paušál súd uznáva v rozsahu 7,41 eur.

18. hlavné pojednávanie dňa 26.01.2011 od 8,30 do 10,10 hod, od 10,15 do 12,20 a od 12,50 do 14,50 hod, spolu 3 x začaté 2 hodiny, čo je 3 x 123,50 eur, teda 370,50 eur. Ide o spoločný úkon pri zastupovaní 4 obžalovaných, teda za žalobkyňu tarifná odmena predstavuje 50% z 370,50 eur, čo je 185,25 eur. Režijný paušál patriť len raz, nenásobí sa počtom klientov, čo je 1 z 7,41 eur ako na žalobkyňu pripadajúca časť, to predstavuje 1,85 eur.

19. ďalšia porada s klientom z 24.04.2011 - súd považuje za účelne vykonaný, nakoľko išlo o poradu s klientkou pred ďalším hlavným pojednávaním, nejde o viac porád bezprostredne za sebou. V kontexte porád s klientom uplatnených za rok 2011, súd uvádza, že tieto boli uplatnené celkovo v počte 3 za celý rok, čo vzhľadom na obsiahlosť spisového materiálu, počet a dĺžku hlavných pojednávaní a rozsah vykonávaného dokazovania sa nejaví ako neprimerané a účelové, ale ako opodstatnené. Preto porady vykonané v roku 2011 v počte 3 súd priznal ako účelne vykonané úkony potrebné na obhajobu žalobkyne. Potvrdenie o ich vykonaní je záznam podpísaný obhajcom a žalobkyňou potvrdzujúci uskutočnenie týchto porád (č.l. 19). Porada z 24.4.2011 bola len so žalobkyňou, preto tarifná odmena je v zmysle § 14 ods. 2 písm. a/ vyhl. v rozsahu 2/3 zo sumy 123,50 eur, čo je 82,33 eur. Nakoľko išlo o úkon len vo vzťahu k žalobkyne, režijný paušál súd uznáva v rozsahu 7,41 eur.

20. hlavné pojednávanie dňa 27.4.2011 od 8,30 do 12,50 hod (avšak s jednou 10 min a jednou 15 min prestávkou, čo činí teda pojednávanie celkovo o 25 min kratšie než bolo uplatnené- uplatnené bolo až do 12,50 hod, teda bez prestávok len v trvaní od 8,30 hod do 12,25 hod), spolu tak ide o pojednávanie v trvaní 2 x 2 začaté hodiny, čo je 247 eur. Ide o spoločný úkon pri zastupovaní 4 obžalovaných, teda za žalobkyňu tarifná odmena predstavuje 50% z 247 eur podľa § 13 ods. 2 vyhl., čo je 123,50 eur. Režijný paušál patrí len raz, nenásobí sa počtom klientov, čo je 1 z 7,41 eur ako na žalobkyňu pripadajúca časť, to predstavuje 1,85 eur.

21. ďalšia porada s klientom z 15.11.2011 - súd považuje za účelne vykonaný, nakoľko išlo o poradu s klientkou pred ďalším hlavným pojednávaním, nejde o viac porád bezprostredne za sebou. Súd odkazuje na odôvodnenie účelnosti v bode 19. Porada bola len so žalobkyňou, preto tarifná odmena je v zmysle § 14 ods. 2 písm. a/ vyhl. v rozsahu 2/3 zo sumy 123,50 eur, čo je 82,33 eur. Nakoľko išlo o úkon len vo vzťahu k žalobkyne, režijný paušál súd uznáva v rozsahu 7,41 eur.

22. hlavné pojednávanie dňa 18.11.2011 od 8,30 do 11,25 hod, tak ide o pojednávanie v trvaní 2 x 2 začaté hodiny, čo je 247 eur. Ide o spoločný úkon pri zastupovaní 4 obžalovaných, teda za žalobkyňu tarifná odmena predstavuje 50% z 247 eur podľa § 13 ods. 2 vyhl., čo je 123,50 eur. Režijný paušál patrí len raz, nenásobí sa počtom klientov, čo je 1 z 7,41 eur ako na žalobkyňu pripadajúca časť, to predstavuje 1,85 eur.

23. ďalšia porada s klientom 29.01.2012 - súd považuje za účelne vykonaný, nakoľko išlo o poradu s klientkou pred ďalším hlavným pojednávaním, nejde o viac porád bezprostredne za sebou. V kontexte porád s klientom uplatnených za rok 2012, súd uvádza, že tieto boli uplatnené celkovo v počte iba 2 za celý rok, čo vzhľadom na obsiahlosť spisového materiálu, počet a dĺžku hlavných pojednávanií a rozsah vykonávaného dokazovania sa nejaví ako neprímerané a účelové, ale ako opodstatnené. Preto porady vykonané v roku 2012 v počte 2 súd priznal ako účelne vykonané úkony potrebné na obhajobu žalobkyne. Potvrdenie o ich vykonaní je záznam podpísaný obhajcom a žalobkyňou potvrdzujúci uskutočnenie týchto porád (4.l. 19). Porada z 29.01.2012 bola len so žalobkyňou, preto tarifná odmena je v zmysle § 14 ods. 2 písm. a/ vyhl. v rozsahu 2/3 zo sumy 127,16 eur, čo je 84,77 eur. Nakoľko išlo o úkon len vo vzťahu k žalobkyne, režijný paušál súd uznáva v rozsahu 7,63 eur.

24. hlavné pojednávanie dňa 01.12.2012 od 8,30 do 14,20 hod (s jednou 10 min prestávkou), spolu 3 x začaté 2 hodiny, čo je 3 x tarifná odmena 127,16 eur, teda 381,48 eur. Ide o spoločný úkon pri zastupovaní 4 obžalovaných, teda za žalobkyňu tarifná odmena predstavuje podľa § 13 ods. 2 vyhl. 50% z 381,48 eur, čo je 190,74 eur. Režijný paušál patrí len raz, nenásobí sa počtom klientov, čo je 1 z 7,63 eur ako na žalobkyňu pripadajúca časť, to predstavuje 1,91 eur.

25. ďalšia porada s klientom z 20.4.2012 - súd považuje za účelne vykonaný, nakoľko išlo o poradu s klientkou pred ďalším hlavným pojednávaním, nejde o viac porád bezprostredne za sebou. Súd odkazuje na odôvodnenie účelnosti v bode 23. Porada bola len so žalobkyňou, preto tarifná odmena je v zmysle § 14 ods. 2 písm. a/ vyhl. v rozsahu 2/3 zo sumy 127,16 eur, čo je 84,77 eur. Nakoľko išlo o úkon len vo vzťahu k žalobkyne, režijný paušál súd uznáva v rozsahu 7,63 eur.

26. podanie vo veci samej z 30.4.2012 : súd hodnotí ako úkon, ktorý nesúvisel s obhajobou žalobkyne, a zo z dôvodu, že toto podanie sa týkalo výlučne len obhajoby C. (v mene ktorého je toto podanie obhajcom aj podávané - viď podpis podania) a návrhov na vykonanie dokazovania týkajúcich sa tohto obžalovaného a procesného postupu týkajúceho sa výlučne len M. T.. Preto náhradu nákladov za tento úkon nemožno priznať v tomto konaní žalobkyne.

27. hlavné pojednávanie dňa 04.05.2012 od 8,30 do 14,20 hod (uplatnené však len v trvaní od 8,30 hod do 12,00 hod), čo sú 2 x 2 začaté polhodiny. Základná tarifná odmena je 2 x 127,16 eur, teda 254,32 eur. Ide o spoločný úkon pri zastupovaní 4 obžalovaných, teda za žalobkyňu tarifná odmena predstavuje podľa § 13 ods. 2 vyhl. 50% z 254,32 eur, čo je 127,16 eur. Režijný paušál patrí len raz, nenásobí sa počtom klientov, čo je 1 z 7,63 eur ako na žalobkyňu pripadajúca časť, to predstavuje 1,91 eur.

28. ďalšia porada s klientom 12.02.2013 - súd považuje za účelne vykonaný, nakoľko išlo o poradu s klientkou pred ďalším hlavným pojednávaním, nejde o viac porád bezprostredne za sebou. V kontexte porád s klientom uplatnených za rok 2013, súd uvádza, že tieto boli uplatnené celkovo v počte iba 2 za celý rok, čo vzhľadom na obsiahlosť spisového materiálu, počet a dĺžku hlavných pojednávanií

a rozsah vykonávaného dokazovania sa nejaví ako neprimerané a účelové, ale ako opodstatnené. Preto porady vykonané v roku 2013 v počte 2 súd priznal ako účelne vykonané úkony potrebné na obhajobu žalobkyne. Potvrdenie o ich vykonaní je záznam podpísaný obhajcom a žalobkyňou potvrdzujúci uskutočnenie týchto porád (č.l. 19). Porada z 12.02.2013 bola len so žalobkyňou, preto tarifná odmena je v zmysle § 14 ods. 2 písm. a/ vyhl. v rozsahu 2/3 zo sumy 130,16 eur, čo je 86,77 eur. Nakoľko išlo o úkon len vo vzťahu k žalobkyne, režijný paušál súd uznáva v rozsahu 7,81 eur.

29. hlavné pojednávanie dňa 22.2.2013 od 8,30 do 12 hod, tj. v trvaní 2 začatých dvojhodín. Základná tarifná odmena je 130,16 eur x 2, čo je 260,32 eur. Ide o spoločný úkon pri zastupovaní 4 obžalovaných, teda za žalobkyňu tarifná odmena predstavuje podľa § 13 ods. 2 vyhl. 50% z 260,32 eur, čo je 130,16 eur. Režijný paušál patrí len raz, nenásobí sa počtom klientov, čo je 1 z 7,81 eur ako na žalobkyňu pripadajúca časť, to predstavuje 1,95 eur.

30. hlavné pojednávanie dňa 17.5.2013 od 8,30 do 9,40 hod. Základná tarifná odmena je 130,16 eur. Ide o spoločný úkon pri zastupovaní 4 obžalovaných, teda za žalobkyňu tarifná odmena predstavuje podľa § 13 ods. 2 vyhl. 50% z 130,16 eur, čo je 65,08 eur. Režijný paušál patrí len raz, nenásobí sa počtom klientov, čo je 1 z 7,81 eur ako na žalobkyňu pripadajúca časť, to predstavuje 1,95 eur.

31. ďalšia porada s klientom z 11.09.2013 - súd považuje za účelne vykonaný, nakoľko išlo o poradu s klientkou pred ďalším hlavným pojednávaním, nejde o viac porád bezprostredne za sebou. Súd odkazuje na odôvodnenie účelnosti v bode 28. Porada bola len so žalobkyňou, preto tarifná odmena je uplatnená podľa § 14 ods. 2 písm. a/ vyhl. v rozsahu 2/3 zo sumy 130,16 eur, čo je 86,77 eur. Nakoľko išlo o úkon len vo vzťahu k žalobkyne, režijný paušál súd uznáva v rozsahu 7,81 eur.

32. hlavné pojednávanie dňa 20.11.2013 od 09,00 do 14,36 hod (s jednou 10 min prestávkou), čo sú 3 x začaté 2 hodiny, základná tarifná odmena je 3 x 130,16 eur, čo je 390,48 eur. Ide o spoločný úkon pri zastupovaní 4 obžalovaných, teda za žalobkyňu tarifná odmena predstavuje podľa § 13 ods. 2 vyhl. 50% z 390,48 eur, čo je 195,24 eur. Režijný paušál patrí len raz, nenásobí sa počtom klientov, čo je 1 z 7,81 eur ako na žalobkyňu pripadajúca časť, to predstavuje 1,95 eur.

33. ďalšia porada s klientom z 10.3.2014 - súd považuje za účelne vykonaný, nakoľko išlo o poradu s klientkou po vyhlásení rozsudku, ide o jedinú poradu v priebehu odvolacieho konania, jedinú poradu v roku 2014, zároveň neboli uplatnené viaceré porady bezprostredne za sebou. Potvrdenie o uskutočnení porady bolo predložené na č.l. 19 spisu a podpísané obhajcom aj žalobkyňou. Porada bola len so žalobkyňou, uplatnená bola podľa § 14 ods. 3 písm. a/ vyhl. v rozsahu 2/3 z 134 eur, čo je 89,33 eur. Nakoľko išlo o úkon len vo vzťahu k žalobkyne, režijný paušál súd uznáva v rozsahu 7,81 eur (hoci by bol nárok na paušál v sadzbe pre rok 2014 v sume 8,04 eur, ale uplatnené bolo menej).

34. podanie vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu prokurátora z 18.3.2014 - účelne vykonaný úkon o veci samej, pričom obhajca bol na vyjadrenie k nemu vyzvaný výzvou súdu zo dňa 14.2.2014. Tarifná odmena za tento úkon je 134 eur, ale nakoľko ide o spoločný úkon týkajúci sa všetkých 4 obžalovaných, táto sa na jedného klienta ponízuje, teda za žalobkyňu tarifná odmena predstavuje podľa § 13 ods. 2 vyhl. 50% z 134,- eur, čo je 67,- eur. Režijný paušál patrí len raz, nenásobí sa počtom klientov, čo je 1 z 8,04 eur ako na žalobkyňu pripadajúca časť, to predstavuje 2,01 eur.

35. verejné zasadnutie na KS v TN z 24.4.2014 trvajúce od 09,00 hod do 11,15 hod, čo sú 2 x začaté 2 hodiny, teda 2 x 134,- eur, čo je 268, eur. Išlo o spoločný úkon týkajúci sa všetkých 4 obžalovaných, táto sa na jedného klienta ponízuje, teda za žalobkyňu tarifná odmena predstavuje podľa § 13 ods. 2 vyhl. 50% z 268 eur, čo je 134 eur, ale uplatnené bolo len 115,90 eur. Režijný paušál patrí len raz, nenásobí sa počtom klientov, čo je 1 z 8,04 eur ako na žalobkyňu pripadajúca časť, to predstavuje 2,01 eur.

Spolu odmena + režijný paušál: 3.293,11 eur

36. K náhradám za stratu času (137,87 eur) a cestovným náhradám (742,72 eur), spolu v sume 880,59 eur, žalovaný neprodukoval konkrétne námietky, preto tieto náhrady boli priznané v zmysle vyčíslenia žalobkyňou, odčítajúc náhrady za stratu času a cestovné náhrady za úkony, ktoré súd vyhodnotil ako za nedôvodné či neúčelné, konkrétne nepriznal :

- náhradu za stratu času a cestovnú náhradu spolu v sume 28,18 eur za 2 porady s klientkou bezprostredne nasledujúcou po 1. porade (tj. za úkony 1 a 2 priznal náhradu za stratu času a cestovné náhrady len 1x) v sume 28,18 eur

- náhradu za stratu času a cestovnú náhradu spolu v sume 28,18 eur za úkon 5 (ďalšia porada vo väzbe) v sume 31,52 eur; vo vzťahu k zvyšným neúčelným poradám neboli tieto náhrady ani uplatnené.

Spolu náhrada za stratu času a cestovné náhrady: 820,89 eur

SPOLU NÁHRADA ŠKODY TITUL TROV OBHAJOBY: 4.114,- eur, avšak, ako už bolo vyššie uvedené, je možné ako škodu priznať len to, čo bolo zaplatené, tj. sumu 4.000,- eur. Preto súd v tejto časti žalobu vyhodnotil ako dôvodnú a vo zvyšku žalobu zamietol.

54. Z uplatnenej náhrady škody si žalobkyňa uplatnila aj úroky z omeškania 8% ročne (po čiastočnom späťvzati) od 13.10.2016 do zaplatenia. Úrokov z omeškania sa žalobkyňa môže domáhať od momentu vzniku omeškania štátu s plnením a to vo výške podľa predpisov občianskeho práva. Problém s ustálením okamihu omeškania bol vyriešený v § 16 ods. 4 zákona č 514/2003 Z.z. účinnom ku dňu vzniku omeškania štátu v prejednávanej veci, podľa ktorého ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Štát odpovedal na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody listom zo dňa 19.9.2016 tak, že ho neuspokojí, a teda okamih omeškania sa odvíja od tohto dňa. Žalobkyňa si uplatnila úroky z omeškania až od 13.10.2016, teda odo dňa neskoršieho, kedy už bol štát v omeškani, a preto súd priznal žalobkyni úroky z omeškania zo sumy 4.000,- eur od tohto dňa. Výška úrokov z omeškania však nebola uplatnená správne, pretože sa táto má posudzovať podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01.02.2013, a teda výška úrokov z omeškania predstavuje súčet základnej úrokovej sadzby ECB + 5%, čo k prvému dňu omeškania činí úroky z omeškania 5% ročne. Žalobkyňa si nesprávne uplatnila úroky z omeškania podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného do 31.01.2013 v sadzbe 8% ročne, ktoré znenie ale nemožno aplikovať, nakoľko podľa prechodného ustanovenia v § 10c tohto nariadenia, iba ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013. To však nie je tento prípad, pretože vzťah medzi žalobkyňou a štátom z titulu nároku na náhradu škody vznikol až po 31.01.2013. Vo zvyšku úrokov z omeškania súd preto žalobu zamietol.

55. Ďalej si žalobkyňa uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za nezákonný pobyt vo väzbe, v ktorej bola od 08.11.2009 do 26.04.2010. Počas trvania väzby došlo nevyhnutne na strane žalobkyne k narušeniu jej súkromného a pracovného života, Žalobkyňa bola takmer 6 mesiacov obmedzená na svojej osobnej slobode, čo je samo osebe jedným z najzávažnejších zásahov do osobnej sféry jednotlivca. Bola obmedzená na pohybe, bolo tým výrazne zasiahnuté do jej súkromného života, keďže bola nútená podrobiť sa zásadnej zmene svojho dovtedajšieho spôsobu života. Bola obmedzená vo vykonávaní práce a dosahovaní príjmu či životných cieľov, obmedzená bola v komunikácií s okolitým svetom, odlúčená od rodiny, bez možnosti nadväzovania nových známostí, bez možnosti akéhokoľvek spoločenského kontaktu, spoločenského či kultúrneho vyžitia. Bola nútená podriaďiť sa striktnému väzenskému režimu, nepochybne úplne odlišnému od režimu jednotlivca na slobode. Počas pobytu vo väzbe bola vystavená stresu, úzkosti a frustrácii. S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti, vychádzajúc zo všeobecne známych a akceptovaných skutočností, že väzba predstavuje vždy zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatívne dopady na jeho súkromný život, mal súd za dôvodné priznať žalobkyni minimálnu zákonnú náhradu nemajetkovej ujmy súvisiacu s nezákonným rozhodnutím o väzbe podľa § 17 ods. 4 v spojení s § 8 ods. 5 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. tak, ako si túto náhradu aj žalobkyňa v minimálnom rozsahu aj uplatnila. Priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok 2008 bola v sume 723,03 eur (z toho 1/30-ina predstavuje sumu 24,10 eur) a za kalendárny rok 2009 v sume 744,50 eur (z toho 1/30-ina predstavuje sumu 24,82 eur). Žalobkyňa bola v roku 2009 vo väzbe od 08.11.2009 do 31.12.2009, tj. 54 dní, za čo jej patrí náhrada nemajetkovej ujmy v sume 1.301,40 eur. V roku 2010 bola žalobkyňa vo väzbe od 01.01.2010 do 26.04.2010, tj. 116 dní, za čo jej patrí náhrada nemajetkovej ujmy v sume 2.876,80 eur (ako bolo uplatnené). Spolu tak ide o sumu tak, ako bola uplatnená vo výške 4.178,20 eur, na zaplatenie ktorej zaviazal súd žalovaného.

56. Z tejto náhrady nemajetkovej ujmy si žalobkyňa uplatnila aj úroky z omeškania 8% ročne od 13.10.2016 do zaplatenia (po čiastočnom späťvzati žaloby si neuplatňovala úroky z omeškania len zo sumy 300.000,- eur, ale z ostatných čiastkových nárokov úroky z omeškania žiadala priznať). Podľa názoru súdu však nie je možné z náhrady nemajetkovej ujmy priznať úroky z omeškania, pretože povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia,

v ktorom je určená doba plnenia, a preto až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania (k tomu zhodne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 1998, sp.zn. 1 Co 15/97, ktorý bol uverejnený Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 3, pod por.č. 45/2000, ale aj novšie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 14. marca 2012, sp. zn. 6 Cdo 185/2011). Žalovaný sa tak ešte nemohol dostať do omeškania, a preto žalobkyni ešte nemohol vzniknúť nárok na úroky z omeškania. Súd tak žalobu v časti požadovaných úrokov z omeškania z tejto sumy zamietol.

57. Súd sa zaoberal i otázkou, či si žalobkyňa trestné stíhanie neprivedila sama. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČSR sp. zn. 1Cz/6/90, publikovaného pod R 35/1991 totiž ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené alebo kto bol oslobodený spod obžaloby, právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia nemá, ak si vznesenie obvinenia zavinil sám a bol oslobodený spod obžaloby alebo proti nemu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný. Taktiež podľa § 8ods. 6 písm. a/ zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba väzbu zavinila sama. V tejto veci nebolo vykonaným dokazovaním zistené, že by si žalobkyňa privedila vznesenia obvinenia alebo väzbu sama svojím konaním. Žalobkyňa bola spod obžaloby oslobodená z dôvodu, že nebolo preukázané, že by ako obžalovaná skutok spáchala. Žalobkyňa v trestnom konaní v plnom rozsahu spolupracovala s orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom, trestného konania sa zúčastňovala, od počiatku zotrvala na svojom tvrdení, že je v danej veci nevinná a riadne využívala aj všetky dostupné právne prostriedky svojej obrany. Ani väzbu si žalobkyňa podľa názoru súdu neprivedila sama. Dôvody väzby u žalobkyne boli dva, a to jednak väzba z obavy, že bude pokračovať v trestnej činnosti. V uznesení Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.04.2010, ktorý rozhodol o prepustení žalobkyne z väzby na slobodu, vo vzťahu k tomuto dôvodu väzby výslovne uviedol, že na rozdiel od sudkyne prípravného konania a senátu krajského súdu sa tento senát krajského súdu nestotožnil s tým, že by vôbec tento dôvod väzby bol u žalobkyne daný. Konštatoval, že obava, že by žalobkyňa vzhľadom na jej kriminálnu minulosť mohla pokračovať v trestnej činnosti, je nadsadená a vôbec nezodpovedá reálnemu stavu. Poukázal na to, že žalobkyňa bola odsúdená pre trestný čin v roku 1973 a 2004 a o takejto obave možno hovoriť u páchatel'ov omnoho častejšie sa dopúšťajúcich trestnej činnosti a nie u žalobkyne. Z tohto konštatovania potom nemožno vyvodit' nič iné ako len to, že tento dôvod väzby u žalobkyne podľa konajúceho senátu krajského súdu od počiatku bol hodnotený priveľmi prísne až nadsadene, a teda možno mať vážne pochybnosti či tento dôvod väzby vôbec od počiatku u žalobkyne bol daný. Tento dôvod väzby si za takéhoto hodnotenia nemohla v žiadnom prípade žalobkyňa privedit' sama. Žalobkyňa bola vzatá do väzby aj z obavy, že bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak marit' objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Súd aj s odkazom na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.04.2010, ktorý rozhodol o prepustení žalobkyne z väzby na slobodu, uvádza, že ani väzbu z tohto dôvodu si neprivedila sama. Ako aj krajský súd v predmetnom uznesení uvádzal, priebeh skutku bol zadokumentovaný od počiatku aj na videonahrávke a účasť žalobkyne už aj podľa nej bola „skutočne minimálna“, pričom žalobkyňa bola vzatá do väzby z tohto dôvodu za stavu, kedy sa už stýkala so spoluobvinenými aj s poškodenými niekoľko mesiacov (od júna 2009 do vzatia do väzby v novembri 2009), kedy mali možnosť sa prípadne o skutku rozprávať, a preto už vtedy bol dôvod väzby len časovo obmedzený. Z obsahu spisu pritom nevyplýva, že by žalobkyňa konala tak, že by si väzbu privedila sama svojím konaním, čo by bolo možné konštatovať napr. v prípade, že by nespupracovala s orgánmi činnými v trestnom konaní, bola na úteku, skrývala sa, alebo akýmkoľvek spôsobom sa snažila vyhnúť trestnému stíhaniu, resp. ak by po prepustení z väzby dvojím konaním žalobkyňa zadala znovu dôvod na to, aby bola do väzby vzatá opakovane.

58. Ďalším čiastkovým nárokom bola náhrada nemajetkovej ujmy ako odškodnenie útrap spojených s trestným konaním v sume 300.000,- eur (nemajetková ujma spôsobená väzbou bola uplatnená osobitne, ako už bolo vyššie uvedené). V tejto súvislosti súd uvádza, že v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci uznesením o vznesení obvinenia vydaným pred 01.01.2013 (čo bolo v prejednávanej veci splnené) nemožno ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení novely vykonanej zákonom č. 412/2012 Z.z. účinným od 01.01.2013 obmedzovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy hornými limitmi náhrad poskytovaných osobám poškodeným násilnými trestnými činmi (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/ 262/2015 z 16.03.2016). Výška nemajetkovej ujmy preto nemôže byť nijakým spôsobom zákonom limitovaná, a preto bez ohľadu na neskôr zavedené limity je potrebné priznať za splnenia ostatných predpokladov takú náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá bude v konkrétnom prípade predstavovať spravodlivé zadostučinenie.

59. Predpokladom jej priznania je to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením. Súd konštatuje, že v prejednávanej veci tento predpoklad bol naplnený a súd má za to, že je namieste priznať žalobkyni i primeranú náhradu nemajetkovej ujmy. V prejednávanej veci išlo o trestné stíhanie za dva zločiny (pozbavenie osobnej slobody a vydieranie), navyše spáchané závažnejším spôsobom konania, žalobkyni hrozil vysoký trest odňatia slobody, pričom v konaní bola oslobodená preto, že sa nepreukázalo, že čin spáchala. Celkové trestné konanie trvalo od novembra 2009 do apríla 2014, tj. 4,5 roka, teda na žalobkyňu vplýval tento proces dlhú dobu niekoľkých rokov. Žalobkyňa počas tohto obdobia neprispela k takémuto trvaniu trestného stíhania neospravedlnenými absenciami na úkonoch trestného konania, s orgánmi činnými v trestnom konaní i so súdom spolupracovala, vykonávala riadne úkony spojené so svojou obhajobou. Išlo o rozsiahle trestné konanie, kde bolo množstvo úkonov, neskôr hlavných pojednávaní, vykonávalo sa množstvo dôkazov (čomu svedčí aj rozsiahlosť pripojeného trestného spisu). Vzhľadom na závažnosť skutkov, ktoré sa žalobkyni kládli za vinu a prísnosť trestu, ktorý jej hrozil, vzhľadom na dĺžku samotného konania, ale aj vzhľadom na jej aktívny prístup v trestnom konaní, podľa súdu je potrebné mať za to, že význam vedeného trestného konania na žalobkyňu nemohol byť zanedbateľný, práve naopak, predstavoval objektívne nepochybne pre každého iného človeka, ktorý by sa ocitol v „koži“ žalobkyne výrazne negatívny element v jej živote, s ktorým musela niekoľko rokov žiť a aj svoj dovtedajší režim tomuto súdnemu konaniu nepochybne podriadiť. Trestné konanie na žalobkyňu intenzívne a dlhodobo vplývalo, tak, ako by negatívne vplývalo na život a fungovanie každého jednotlivca v rovnakej situácii. To, že je vedenie trestného stíhania voči komukoľvek stresujúca situácia s nepriaznivým dopadom i na psychiku človeka, je nepochybným faktom. Samotné oslobodenie spod obžaloby a v tomto konaní konštatovanie, že došlo k nezákonným rozhodnutiam, preto podľa názoru súdu nemôže byť dostatočnou morálnou satisfakciou pre žalobkyňu, ktorá by v celom rozsahu bola spôsobilá napraviť ujmu, ktorá žalobkyni už vznikla. Samotné konštatovanie porušenia práva podľa názoru súdu môže byť postačujúce tam, kde ide o trestné stíhanie akceptovateľného trvania, pre menej závažný skutok, pre osobu, ktorá prípadne sťažuje trestné konanie, resp. je v trestnom konaní pasívna, alebo ho svojím prístupom marí, kde nehrozí vysoký trest odňatia slobody. O takýto prípad sa v danej veci podľa názoru súdu vôbec nejedná a s prihliadnutím na tieto kritériá je súd toho názoru, že z hľadiska všeobecnej spravodlivosti by sa skutočne mala dostať žalobkyni satisfakcia aj vo forme primeranej náhrady nemajetkovej ujmy. Ak žalovaný namietal, že priznanie nemajetkovej ujmy v tomto konaní by bolo v rozpore s dobrými mravmi, tak s týmto argumentom sa súd nestotožnil. Ani skutočnosť, že žalobkyňa bola oslobodená spod obžaloby pre zmenu výpovede kľúčového svedka v konaní pred súdom podľa názoru súdu nie je dôvodom, aby ujma žalobkyni vzniknutá v nemajetkovej sfére nemala byť nahradená. V konečnom dôsledku negatívny dopad trestného stíhania na jednotlivca nezmiernuje samotná príčina toho, prečo bol spod obžaloby oslobodený. Žalobkyňa trpela úkony trestného stíhania 4,5 roka a negatívny dopad tohto procesu nemožno bagatelizovať preto, že dôvodom oslobodenia spod obžaloby je „len“ to, že kľúčový svedok, ktorý ju usvedčoval, sa neskôr ukázal ako osoba nespoľahlivá či osoba, ktorá „klamala“ (za čo bola aj odsťahaná). Negatíva spojené s trestným stíhaním a jeho prežívanie nie sú na uvedenej skutočnosti závislé. Okrem toho sa žiada dodať, že dôvod oslobodenia spod obžaloby nepochybne nespočíval len v tom, že jeden dôkaz v konaní pred súdom neobstál, ale i v tom, že ani na základe ostatných prokurátorom produkovaných dôkazov sa nemohla bez rozumných pochybností dovodiť vina žalobkyne, keď ani z predloženej nahrávky, ako bolo konštatované v rozsudku, nebolo možné zistiť taký skutok žalobkyne, ktorý by sa dal podradiť pod akúkoľvek skutkovú podstatu trestného činu v Trestnom zákone. Žalobkyňa bola dlhé roky stíhaná, pritom aj v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.4.2014 sa uvádza, že aj z videozáznamu vyplýva, že žalobkyňa nič netušiac bola privolaná na miesto činu, aby si vypočula priznanie poškodeného, a aj z jej reakcie skutočne vyplýva v súlade s jej výpoveďou aj výpoveďou ostatných spoluobžalovaných, ako keby ostala v šoku a nebol dôvod neveriť, že práve na jej zásah prišlo k oslobodeniu poškodeného a zavolaniu polície. Aj uznesenie Krajského súdu v Trenčíne konštatuje pri hodnotení trvania dôvodov väzby, že účasť žalobkyne na skutku je „skutočne minimálna“. Vychádzajúc z takéhoto záveru odvolacieho súdu sa potom javí ešte ako o to naliehavejšie odškodniť ujmu žalobkyne spôsobenú trestným stíhaním, ktorá sa ocitla na mieste činu „nič netušiac“, ktorá sama poškodenému pomohla a zavolala políciu, napriek takýmto zisteniam bola zo spáchania trestného činu obvinená, dlhodobo trestne stíhaná, ona sama nedala príčinu trestného stíhania, napriek tomu sa ho musela podrobiť. Neodškodnenie ujmy za takýchto individuálnych okolností by sa súdu javilo ako v rozpore s elementárnou zásadou slušnosti a spravodlivosti.

60. Otázkou je teda ešte to, v akej výške bude náhrada nemajetkovej ujmy primeraná. Súd pritom zohľadnil viaceré kritériá, pričom zoberal do úvahy povahu trestnej činnosti, ktorá bola žalobkyni kladená

za vinu, ktorá bola skutočne závažná a hrozil jej vysoký trest. Nepochybne i v dôsledku toho bola žalobkyňa vystavená stresujúcemu obdobiu života, pretože platí, že čím závažnejšia trestná činnosť a čím vyšší trest hrozí, tým negatívnejšie obvinený prežíva trestné stíhanie. Žalobkyňa čelila obvineniu z dvoch vážnych zločinov, čo sa nepochybne prejavilo aj v tom, že bola zo strany spoločnosti vystavená vyššiemu odsúdeniu, než keby sa jednalo o menej závažný skutok a čo zaujalo pozornosť väčšej masy ľudí a to aj médií, čo sa nakoniec aj potvrdilo výpoveďami svedkov, ktorí zhodne uvádzali, že sa o tomto stíhaní verejne diskutovalo v Trenčíne a okolí, dokonca svedok N. bol svedkom debaty o tomto stíhaní aj v Bratislave. Trestné stíhanie bolo prezentované v médiách, informácie sa ocitli aj na internete, a teda mali širší dosah, čo umožnilo širokému okruhu osôb dozvedieť sa o trestnom stíhaní a o tom, že stíhanou je o.i. aj žalobkyňa, čo tiež prispelo k možnosti hodnotenia žalobkyne a jej konania zo strany viacerých, aj úplne cudzích osôb. Odsúdenie žalobkyne v očiach verejnosti potvrdila aj svedkyňa G., ktorá uviedla, že spoločnosť, pre ktorú pracovala, prerušila vzťahy so žalobkyňou, pretože bolo v rozpore s politikou komplexu stretávať sa s trestne stíhanými osobami a tiež určitú vyššiu mieru odsúdenia prezentovala aj svedkyňa T., ktorá potvrdila, že v kruhu jej priateľov - právnikov zazneli názory, že by ona ako notárka nemala mať takých klientov, ako je žalobkyňa stíhaná za takú trestnú činnosť. I bez toho, aby bola skutočne vyriešená vina žalobkyne, verejnosť, ale i známi ju odsúdili, na čo mala dopad aj miera závažnosti skutkov, s ktorými bola spájaná a negatívne sa stíhanie dotklo cti žalobkyne. Trestné stíhanie žalobkyne vzhľadom na už vyššie uvedené preto podľa súdu zasiahlo aj do jej cti a dobrej povesti. Tiež je treba zohľadniť to, že v osobe žalobkyne nemožno vidieť osobu recidivistu, ale osobu síce dvakrát dávnejšie súdne trestanú, avšak pre oba skutky sa na ňu hľadí, akoby nebola odsúdená, pričom vnímanie žalobkyne v očiach verejnosti celkom zrejme tieto dva dávne skutky nemohli výrazne negatívne ovplyvniť. O to väčšmi možno hovoriť o zásahu do cti žalobkyne. Svedkovia sa vyjadrovali o žalobkyňu, ako o osobe, ktorá rada a veľa pomáhala ľuďom (aj s uvedením konkrétnych prípadov pomocí v čase pred skutkom), vnímali ju ako profesorku, učiteľku, na ktorú radi spomínajú, viacerí svedkovia opísali žalobkyňu ako osobu, ktorá „keď môže, pomôže“, a teda to nasvedčuje o dobrej povesti a celkovej obľúbenosti žalobkyne medzi ľuďmi. Tiež súd zohľadnil aj dĺžku trvania trestného konania, pretože čím dlhšie je konanie vedené, tým viac rastie podľa názoru súdu aj intenzita zásahu, pričom žalobkyňa bola dlhú dobu v neistote, ako to s ňou nakoniec dopadne, čo nepochybne tiež prispelo k prehĺbeniu frustrácie na jej strane. Žalobkyňa bola v čase stíhania osoba v produktívnom veku, ako sa zhodli všetci svedkovia, veľmi aktívna, priama a podnikavá žena, spoločenská a zvoľná osoba, ktorá sa rada stretávala s ľuďmi, komunikovala a ľuďom pomáhala, takto ju opisovali nezávisle na sebe všetci svedkovia - priatelia, rodina aj obchodní partneri. Všetci tiež (hlavne však matka žalobkyne, jej syn, svedok D., T. či D.) uvádzali, že v dôsledku trestného stíhania sa žalobkyňa veľmi zmenila, je bojzlivá, vyhýba sa ľuďom, nechodí do spoločnosti, je ustráchaná a podozrievavá, radšej trávi čas so zvieratami ako s ľuďmi. Takto ju po trestnom konaní vnímali všetci svedkovia, ktorí ju dlhodobo poznajú, a teda nepochybne značne negatívne zasiahlo trestné stíhanie aj do jej najvnútornejšej podstaty, ktorá sa zmenila a zo spoločenského, priameho a suverénneho človeka sa stal uzavretý samotár, resp. osoba, ktorá už nemá toľko záujmov a elánu ako predtým. Uvedené tiež svedčí najmä o tom, že prežívanie trestného stíhania nebolo bez negatívnych následkov a poznačilo žalobkyňu tiež aj na jej charakterových črtách. Negatívne prežívanie stíhania potvrdil aj syn žalobkyne, ktorý uviedol, že žalobkyňa veľa plakala a hovorila, že už nevládze, čo svedčí o neľahkom zvládaní tejto záťažovej situácie. Žalobkyňa v čase trestného stíhania nebola nečinná, ale podnikala, prevádzkovala Penzión In, v dôsledku čoho bola v pravidelnom kontakte s inými a poznalo ju veľa ľudí, čo dávalo široký priestor na debatu o stíhaní žalobkyne a na hodnotenie tohto jej konania u mnohých ľudí v jej okolí. Žalobkyňa uvádzala, že jej trestné stíhanie poznačilo aj povest' tohto penziónu, čím sama trpí. Nepochybne je možné a aj pravdepodobné, že si žalobkyňu mnohí spájali so skutkom, ktorí nespáchala a mohlo ju to v očiach mnohých ako prevádzkarku penziónu diskreditovať, mnoho ľudí si určite stíhanie žalobkyne spája s penziónom, ktorého bola vedúcou či tvárou. Na druhej strane ale treba uviesť, že v neprospech tohto tvrdeného zásahu hovorí nepochybný fakt, a síce, že trestný čin obmedzenia osobnej slobody a vydieranie sa skutočne stal v objekte, kde sídli aj penzión, akurát, že bol spáchaný inými osobami a nie žalobkyňou. Teda spájanie si skutku s daným objektom v očiach verejnosti nie je preto tak absurdné, ako to opisovala žalobkyňa, keďže areál penziónu In je ako „miesto činu“ aj súčasťou opisu skutku, za ktorý boli aj právoplatne odsúdení spoluobčalovaní žalobkyne, vrátane jej syna. Preto tvrdiť, že zhoršenie kreditu penziónu, ktorý bol prakticky obživou žalobkyne, je výlučne zapríčinený jej nezákonným trestným stíhaním, nie je podľa názoru súdu namieste, pretože tento negatívny dôsledok môže byť a nepochybne i je ovplyvnený tým, že v danom objekte skutočne spáchali predmetný trestný čin iné osoby. V tejto súvislosti je tiež potrebné v tomto konaní posudzovať iba zásah a intenzitu zásahu spôsobenej žalobkyňu ako osobe a nie zásahu, ktorý bol spôsobený penziónu na jeho dobrej povesti.

Žalobkyňa sa naďalej venuje prevádzke penziónu, uviedla, že tento stále funguje a v ňom vypomáha, no snaží sa ho predať, nie je tak osobou, ktorá by ostala po trestnom stíhaní úplne bez možnosti pracovného uplatnenia. Posúdiac ostatné vplyvy, súd konštatuje, že nebolo zistené, že by v súkromnej sfére medzi členmi najbližšej rodiny v dôsledku trestného stíhania žalobkyne došlo k naštreniu, alebo rozpadu inak dobrých vzťahov, čo vyplynulo aj z výpovede matky a syna žalobkyne, rodina naďalej drží pokope, pomáha sa a trávi spolu čas. Ak aj došlo po trestnom konaní k rozpadu partnerského vzťahu s Mariánom G., toto podľa názoru súdu nemožno dávať výlučne do súvisu so stíhaním žalobkyne, keď žalobkyňa uviedla, že aj jej partner bol spoluobvinený a následne aj právoplatne odsúdený, v dôsledku čoho začala panovať medzi nimi nedôvera, a teda skôr ako stíhanie žalobkyne za rozpadom vzťahu možno hľadať právoplatné odsúdenie partnera. V súkromnej sfére - medzi priateľmi či obchodnými spolupracovníkmi nepochybne došlo k naštreniu dôvery k žalobkyňi, keď viacerí svedkovia uvádzali, že po prvotnom šoku zapochybovali, či skutočne žalobkyňa nespáchala trestný čin, avšak väčšina z nich (D., D., N., E.) si zachovala aj po trestnom stíhaní dobré vzťahy so žalobkyňou a naďalej jej dôverujú, navštevujú sa, i keď vnímajú, že sa žalobkyňa ako osoba povahovo zmenila. Nebolo preukázané, že by trestné stíhanie bolo spúšťačom chorôb opisovaných žalobkyňou, alebo že by stíhanie už skôr prítomné zdravotné problémy zhoršila, či už žalobkyňa dávala do súvisu s konaním rednutie kostí, aspergilózu, alebo psychické poruchy. Žalobkyňa sa nikdy na psychiatrii neliečila a ani nelieči, ako sama uviedla, čo vyplýva aj zo správy C.. T. z 2.5.2018. Zhoršenie alebo pridruženie zdravotných problémov v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním nebolo preukázané, pričom treba konštatovať, že nemožno vylúčiť, že tieto môžu súvisieť aj s inými chorobnými stavmi žalobkyne, keď táto potvrdila, že mala už skôr dva nádory na štítnej žľaze a pred trestným stíhaním bola v ohnisku požiaru (to v súvislosti s tvrdou pľúcnou diagnózou). Možno ale zohľadniť, že každé trestné stíhanie objektívne u každého je psychickou záťažou pre jednotlivca, spôsobuje stres, pocity frustrácie, neistoty či strachu, pričom už len samotnú prítomnosť takýchto stavov, aj bez diagnostikovania psychickej poruchy, je nutné zohľadniť, aj keď, prirodzene nie v takej miere, ako keby skutočne v dôsledku trestného stíhania bola prítomná psychiatrická diagnóza. Tiež treba vziať zreteľ na to pri posudzovaní negatívnych vplyvov na psychiku žalobkyne, že časť negatívnych pocitov nepochybne má na svedomí aj trestné stíhanie jej syna C., ktorý bol nakoniec aj právoplatne odsúdený, čo potvrdila aj matka svedkyne, keď uviedla, že sa žalobkyňa veľmi trápila a prežívala muky z toho, čo C. vykonal. Nemožno teda celú ťarchu negatívnych dopadov na psychiku žalobkyne pripisovať výlučne len jej nezákonnému trestnému stíhaniu. Čo sa týka dopadov na rodinný život žalobkyne, treba uviesť, že v čase vedenia trestného stíhania bola žalobkyňa matkou dvoch dospelých sebestačných synov, jeden z nich žil v tom čase v Nemecku, a preto nepochybne zasiahlo stíhanie do vzťahov medzi matkou a deťmi, avšak nie tak, ako by to bolo v prípade vzťahu s maloletými deťmi, ktoré by si prítomnosť a podporu matky vyžadovali nepochybne viac.

61. Vychádzajúc tak z vyššie uvedených úvah a zistení, posúdiac tak komplexne intenzitu zásahov do súkromnej sféry žalobkyne, súd konštatuje, že nemajetková ujma uplatnená žalobkyňou je úplne neprimeraná, keď táto dokonca mnohonásobne prevyšuje nemajetkovú ujmu priznanú pri úmrtiach najbližších rodinných príslušníkov (vrátane úmrtia rodičov maloletých detí, alebo úmrtia maloletých detí) a ani s prihliadnutím na zistené následky vedeného trestného stíhania uplatnená výška nemajetkovej ujmy nemôže obstať. Nemajetková ujma nemôže byť nástrojom obohatenia sa, ale spravodlivým, rozumným a primeraným odškodnením následkov a toto platí tak v rovine medzi fyzickými osobami navzájom, ale aj vo vzťahu k štátu. Súd dospel s prihliadnutím na vyššie uvedené zistenia k záveru, že v prejednávanej veci je primeranou nemajetkovou ujmovou za samotné vedenie trestného konania (vznesenie obvinenia, vedenie trestného stíhania a následné oslobodenie spod obžaloby) suma 9.000,- eur. Súd pritom zobral na zreteľ to, že samotná náhrada za väzbu bola odškodnená samostatne, keďže bol aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za ňu uplatnený samostatne, a preto do náhrady nemajetkovej ujmy v sume 9.000,- eur už náhrada za väzbu premietnutá nie je. Súd zohľadnil vyššie opísané konkrétne okolnosti prípadu - závažnú povahu trestného činu, ktorá sa dávala žalobkyňi za vinu a dlhotrvajúce náročné trestné konanie, ktorého početné úkony musela žalobkyňa trpieť. Tiež vzal do úvahy vplyv konania na vnútro a psychiku žalobkyne a zmeny, ktoré boli na jej osobnosti výrazne badateľné po trestnom konaní, zásah do jej cti a povesti v očiach spoločnosti vzhľadom na širokú vedomosť verejnosti (v danom regióne aj mimo neho) o tom, že je žalobkyňa trestne stíhaná. Nad druhej strane nepriznanie požadovanej výšky nemajetkovej ujmy odôvodňoval fakt, že nedošlo v dôsledku trestného stíhania žalobkyne k rozpadu rodinných či partnerských väzieb žalobkyne, ani opisované problémy vo fyzickom zdraví, ktoré žalobkyňa pripisovala trestnému stíhaniu neboli preukázané. Tiež vzal do úvahy fakt, že negatívne pocity po trestnom konaní, ako bolo zistené, boli prežívané nielen z dôvodu toho, že sama žalobkyňa bola vystavená trestnému konaniu, ale

aj z dôvodu prežívania odsúdenia jej syna v totožnom trestnom konaní. Nebolo tiež úplne zmarená možnosť pracovného uplatnenia žalobkyne. Nebolo tiež možné zobrať do úvahy žalobkyňou pripisované zníženie kreditu penziónu, ktorý prevádzkovala, výlučne v súvislosti s jej trestným stíhaním, a to najmä s prihliadnutím na to, že bolo zistené, že trestné činy, za ktoré boli ostatní spoluobčalovaní (aj zamestnanci penziónu) právoplatne odsúdení, sa skutočne odohrali v objekte, v areáli penziónu, a teda je penzión v očiach verejnosti opodstatnene vnímaný ako miesto činu. S poukazom na uvedené zistenia preto súd konštatuje, že suma 9.000,- eur sa javí ako primeraná a spravodlivá náhrada za ujmu spôsobenú osobe žalobkyňi vedením trestného stíhania, ktoré musela strpieť, čo spolu s náhradou za väzbu predstavuje spravodlivé a primerané zadosťučinenie. Súd tiež poukazuje príkladom na iné porovnateľné prípady a výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, ktoré sa tiež pohybujú rádovo v sumách (nepočítajúc náhradu za väzbu) cca okolo 10.000,- eur. Tak napríklad rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn.7Co/325/2012 z 15.1.2013 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za takmer roku trvajúcu väzbu a viac než 3 roky trvajúce trestné konanie, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby v sume spolu 13.000,- eur, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/433/2015 z 23.8.2016 bola potvrdená náhrada nemajetkovej ujmy odvodzovanej od oslobodenia spod obžaloby v sume 6.000,- eur, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16 Co 63/2016 z 20.10.2016 bola potvrdená náhrada nemajetkovej ujmy odvodzovanej od oslobodenia spod obžaloby v sume 4.800,- eur, vo veci prejednáwanej na Najvyššom súde pod sp.zn. 5 Cdo 4/2018 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie a následné oslobodenie spod obžaloby v sume 11.063,- eur, vo veci prejednáwanej na Najvyššom súde pod sp.zn. 3Cdo/156/2017 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia v sume 10.000,- eur, vo veci prejednáwanej na Najvyššom súde pod sp.zn. 8Cdo/177/2017 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia a následné oslobodenie spod obžaloby v sume 8.500,- eur. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobe v tejto časti čo do sumy 9.000,- eur vyhovel a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

62. Súd nevykonal v konaní iné dôkazy, a to síce už skôr žalobkyňou navrhnuté (č.l. 172) znalecké dokazovanie týkajúce sa nárokov v časti A/ znalecké dokazovanie znalcom z odboru ekonomika (úverové splátky + strata na hospodárskom výsledku), nakoľko nebol daný ani len základ týchto nárokov a tak vykonanie dokazovania čo do výšky škody bolo nevhodné. Rovnako tak nevyočul svedkov vo vzťahu k uplatnenej škode titulom uhradených splátok úveru, a to z rovnakého dôvodu, pretože nebol daný základ nároku a výsluch svedkov k tejto okolnosti by i tak nič na tomto závere nezmenil. Súd vypočul všetkých svedkov žalobkyňou navrhnutých na preukázanie dôvodnosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, teda tých, na výsluchu ktorých žalobkyňa trvala, keď na výsluchu zvyšných svedkov výslovne ďalej netrvala, ako to uviedla na pojednávaní dňa 26.7.2018. Súd nevykonal dokazovanie ani prečítaním žalobkyňou predloženej záverečnej reči z trestného konania v písomnej podobe, ktorá bola i súčasťou trestného spisu, ktorá záverečná reč predstavuje zhodnotenie trestného konania, vedenia procesu a vykonaných dôkazov pre účely trestného konania. Súd uvádza, že na poslednom pojednávaní právny zástupca žalobkyne ani nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, a teda ani sám netrval na vykonaní vyššie uvedených dôkazov.

63. Osobitne súd uvádza, že nevykonal ani znalecké dokazovanie navrhované na poslednom pojednávaní žalobkyňou znalcom z odvetvia zdravotníctvo a farmácia, na preukázanie dopadov trestného konania a pobytu vo väzbe na zdravie žalobkyne. V tejto súvislosti treba uviesť, že súd tento dôkazný návrh vyhodnotil ako nepodaný včas a uplatnil tak sudcovskú koncentráciu konania podľa § 153 ods. 2 CSP, podľa ktorého na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. V tejto súvislosti súd konštatuje, že návrh na vykonanie tohto znaleckého dokazovania žalobkyňa predniesla už v konaní skôr, pretože sa jej nepodarilo zabezpečiť súkromný znalecký posudok. Súd ju poučil o jej povinnosti znášať náklady naň, k čomu žalobkyňa uviedla, že si je toho vedomá. Súd preto pojednávanie z 26.07.2018 odročil za účelom nariadenia znaleckého dokazovania. Uznesením zo dňa 04.07.2019 súd aj nariadil znalecké dokazovanie za účelom preukázania pre konanie podstatných skutočností, s tým, že žalobkyňa súčasne zaviazal na zloženie preddavku v sume 2.500,- eur. Výšku preddavku súd pritom vopred odkonzultoval so znaleckým ústavom, ktorý bol po konzultácii zvolený aj preto, že sa vyžadovalo interdisciplinárne posúdenie zdravotného stavu, ktoré bolo možné zabezpečiť len ústavom, keďže tvrdené zhoršenia zdravotného stavu, ktoré malo byť podľa žalobkyne v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním spadalo do odvetví viacerých znalcov - lekárov. Výška preddavku tak nebola svojvoľná, ale vychádzala z reálneho odhadu nákladov spojených s dokazovaním, ktoré boli odhadnuté znaleckým ústavom od 1.700 až 2.800

eur s DPH. Žalobkyňa v určenej lehote preddavok nezložila ani súd neinformovala o dôvode, ktorý by jej bránil preddavok zložiť, nepožiadala ani o oslobodenie od poplatkov, ani o splátky preddavku, zostala nečinná. Súd vyzval nad rámec svojich povinností žalobkyňu výzvou zo dňa 25.09.2019, aby v dodatočnej lehote zložila preddavok, pričom súd ju opakovane poučil o tom, že inak dôkaz vykonaný nebude (§ 253 ods. 3 CSP). Ani na túto výzvu žalobkyňa nijako nereagovala, na čo súd uznesenie o nariadení znaleckého dokazovania zrušil, znalecké dokazovanie nevykonal a nariadil pojednávanie. Žalobkyňa nijakým spôsobom súdu neoznámila dôvody svojho nekonania ani prípadne nepredložila súkromný znalecký posudok, ani nijak inak nevyvinula snahu o to, aby bolo možné znalecky jej zdravotný stav preskúmať. Až na pojednávaní dňa 21.01.2020 navrhovala, aby súd ešte pripustil spracovanie súkromného znaleckého posudku znalcom z odboru zdravotníctvo, ktorý však ešte nebol ani v žiadnom štádiu rozpracovanosti, keďže si žalobkyňa len zisťovala možnosti jeho spracovania. Súd však takýto dôkaz vzhľadom na okolnosti, ktoré mu predchádzali, už nepripustil, nakoľko mal za to, že takýto návrh nebol podaný včas. Žalobkyni skutočne nič nebránilo nechať si spracovať súkromný znalecký posudok už aj skôr, najneskôr vtedy, keď sa dozvedela, aké sú náklady na znalecké dokazovanie nariadené súdom, časový priestor bol dostatočný a sama žalobkyňa znalecké dokazovanie, ktoré mal v úmysle nariadiť súd, zmarila a následne žiadala ďalší časový priestor na zhojenie tejto svojej pasivity. Právny zástupca nepredniesol na poslednom pojednávaní ani žiaden ospravedlniteľný argument, ktorý by odôvodnil takéto oneskorené prednášanie návrhu na znalecké dokazovanie, keď len uviedol, že došlo k nedopatreniu na ich strane, čakali na to, ako dopadne súdom nariadené znalecké dokazovanie a až potom, čo súd znalecké dokazovanie nevykonal, oslovil znalca, ktorý by bol ochotný posudok spracovať asi v lehote 6 týždňov. Treba však dodať, že aj od zrušenia znaleckého dokazovania (uznesením z 20.11.2020) do termínu pojednávania (21.01.2020) bol dostatočný časový priestor na to, aby súkromný posudok, ak oň skutočne žalobkyňa mala záujem, bol minimálne rozpracovaný, ak už aj nie spracovaný. Súd preto už nedal žalobkyni ďalší časový priestor na predloženie posudku, nakoľko žalobkyňa zmarila spracovanie posudku na základe zadania súdu a tiež mala šancu nechať si spracovať znalecký posudok už skôr. Ak by súd umožnil žalobkyni postup, ktorý navrhovala, vyžadovalo by si to odročenie pojednávania, čo je v zmysle § 153 ods. 2 CSP práve dôvod na uplatnenie sudcovskej koncentrácie, a to za stavu, ak iný dôvod pre odročenie pojednávania v konaní už nebol a nič nebránilo, aby súd už na pojednávaní dokazovanie ukončil, ako to aj urobil.

64. Podľa § § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Čo sa týka nároku na náhradu škody (nie nemajetkovej ujmy), náhrada škody bola v konaní uplatnená v sume 54.063,37 eur (uplatnené v žalobe pod A/ skutočná škoda) + 5.271,54 eur (uplatnené v žalobe pod D/ náhrada trov obhajoby), teda v sume 59.334,91 eur, pričom priznanie tejto sumy by bolo 100%ným úspechom žalobkyne. Čo do skutočnej škody však súd žalobkyni priznal len sumu 4.000,- eur, čo predstavuje z celku úspech žalobkyne v rozsahu 6,74%. Žalovaný bol úspešný vo zvyšku, teda v rozsahu 93,26%, teda bol v konaní v tejto časti úspešnejší. Jeho čistý úspech (úspech - neúspech) predstavuje 86,52%, a teda má nárok na náhradu trov konania voči neúspešnejšej žalobkyni v tomto rozsahu, ktorý mu súd priznal. O výške náhrady trov tejto časti konania rozhodne súdny úradník uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP.

65. Čo do posúdenia úspechu v časti o náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá bola uplatnená za väzby v sume 4.178,20 eur a za trestné stíhanie v sume 300.000,- eur, súd konštatuje, že čo základu tieto nároku boli dôvodné oba, čo do výšky však úspech žalobkyne bol len čiastočný (v súčte požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy len v menšej časti). Posúdenie výšky plnenia tu však (na rozdiel od náhrady škody) závisela výlučne na úvahe súdu. Zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu (k tomu pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 13. 12. 2017, sp. zn. 10Co/191/2017. Aj Ústavný súd SR v rozhodnutí zo dňa 8. februára 2017, sp. zn. I. ÚS 56/2017 konštatoval, že ani nová právna úprava podľa CSP nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého

posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa úpravy v OSP, teda tak, ako to už súd načrtnol vyššie (v OSP na to dopadalo ustanovenie § 142 ods. 3). Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že čo do nároku na náhradu nemajetkovej ujmy pre účely trov tejto časti konania bola žalobkyňa plne úspešná (keďže základ bol dôvodný), a teda jej patrí proti žalovanému plná náhrada trov tejto časti podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Nárok na plnú náhradu trov konania sa v tejto časti ale potom prizná iba z prisúdenej sumy, čo súd aj vyjadril v rozsudku. O výške náhrady trov tejto časti konania rozhodne súdny úradník uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP.

66. Okrem toho ostal v konaní neuspokojený nárok svedka Pavla T. na svedočné, ktoré nebolo v konaní kryté preddavkami. O výške nároku bude nutné ešte rozhodnúť, pričom bol uplatnený včas v lehote 10 dní odo dňa konania jeho výsluchu. Výsluch svedka bol navrhnutý a vykonaný na preukázanie dôvodnosti a rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy (výsluch sa netýkal časti o náhradu škody), vo vzťahu ku ktorej časti súd v predošlom odseku konštatoval, že žalobkyňa bola plne úspešná. Tento nárok tak musí uspokojiť žalovaný, a to v rozsahu svojho neúspechu v tejto časti, teda v rozsahu 100%. O výške svedočného bude rozhodnuté samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trenčín.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.